

ISSN 1334-4498

Sluga Božji

DOBRI OTAC ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE
SLUGE BOŽJEGA

Sve vaše pobožnosti
u adventu (4)

BOŽIĆ kao poziv
oca Antića za život
s Isusom (5)

Pravno vrednovanje
kauze o čudu (7)

Vidjelica
svjedoči (13)

Susreti i
svjedočanstva (14)

God. XXXVI. (2007.), br. 3(141)
Cijena 10 kuna

*Sretan Božić
i Nova godina 2008.
želi*

Vicepostulatura

Umbrijska pjesma

Jednoga ranog jutra,
Po svjedočanstvu brata Bernardina,
Franjo je sam među čempresima,
Kao kroz plač,
Govorio Isusu:

Ja volim sunce i zvijezde,
Ja volim Klaru i sestre,
Ja volim srca ljudi
I sve stvari,
Moj Gospodine...
Oprosti mi,
Jer Tebe bih samo trebao voljeti!

Smješći se, odgovori Isus:
Franjo, ja volim sunce i zvijezde,
Ja volim Klaru i sestre,
Ja volim srca ljudi
I sve stvari,
Moj Franjo...
Nemoj više plakati
Jer ja volim isto
Što i ti!

Odmah zapjevavši,
Odgovori Franjo:
Ja volim sunce i zvijezde,
Ja volim Klaru i sestre,
Ja volim srca ljudi
I sve lijepе stvari,
Moj Gospodine...
Zahvalujem Ti za sva stvorenja,
Hvala Ti što ih sve
Smijem voljeti!

Antonio Pagano

Legenda: Voljeti ljubiti i susretati sve ljude i sva Božja stvorenja, kao što je živio umbrijski Poverello, mali brat Franjo iz Asiza, to je uvijek bio i ostao poziv i put života u Crkvi i u svijetu svih koji su pošli živjeti putem Evanđelja - putem sv. Franje i sluge Božjega o. Antića

Naslovna stranica: ak. kipar Petar Barišić, O.A. Antić,
skulptura u bronzi, Veliko Brdo 2005.

Iz sadržaja

Uvodna riječ	3
Sve vaše pobožnosti u adventu	4
BOŽIĆ kao poziv oca Antića za život s Isusom	5
Pravno vrednovanje istraživanja kauze o čudu po zagovoru služe Božjega Ante Antića	7
Pišu o fra Anti	
Magistar – to je njegovo ime (3)	8
Obilježje Antićeve karizme (3)	10
Svetla nam zvezda shajala	12
Vidjelica svjedoči: "Antić – izabranik Kraljevstva nebeskog"	13
Uspomeni fra Ante Antića	15
Antićevi dani	
Župljeni Meterize i sluga Božji otac Antić	16
Na "Antićev dan" autobusom u župi Bilice	17
Otac Antić u Šibenskom Šubićevcu	17
Otac Antić i proslava Male Gospe u Gracu kraj Drniša	18
Otac Antić na Murteru – u župi bisera mora	19
Otok Prvić – izvorište Antićeva rođenja i krštenja	20
Šibenčani proslavili 90. obljetnicu svećeničkog reda o. Antića	21
Antićeva čestitka za Božić i Novu godinu	22
Susreti i svjedočanstva	
Moji susreti s fra Antonom (2)	23
Iz bilježnice Nevenke Juračić (2)	25
Naši pokojnici	
Dr. fra Tomislav Zdenko Tenšek, kapucin	26
Uslišanja – zahvale – preporuke	28
Iz Vicepostulature	29

God. XXXVIII. (2007.) Broj 3 (141)

Za sve što se u ovom glasilu navodi ili nazivlje "čudo", "svetost", "svetac" i slično, to u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sveta Crkva.

Izdavač lista: Provincijalat Provincije Presvetog Otkupitelja

Trg Gaje Bulata 3 - 21000 Split

Osnivač lista: Franjevački samostan, Vrbanićeva 35 - 10000 Zagreb

Glavni i odgovorni urednik: Fra Vladimir Tadić

Telefon: (01) 46 60 031, tel./fax: (01) 4649793

Broj računa: 2390001-1100028072 (Hrvatska poštanska banka)

Adresa uredništva: Vicepostulatura, Vrbanićeva 35, 10000 Zagreb

Lektor: Prof. Domagoj Grečić

Grafički i likovno uredio: Marijan Osman

Cijena ovom broju 10 kuna, Godišnja pretplata: za Hrvatsku 40 kuna, za Europu 10 eura.

Za prekomorske zemlje 15 USD

Tisk: DENONA Zagreb

ISSN 1334-4498

Uvodna riječ

Ljubljeni čitatelji!

Evo nas s božićnim brojem glasila »Dobri otac Antić«, kojeg smo si od ljetos svj zaželjeli. Kako vidite, nastavili smo ga obogaćivati u prošlom privlačnom i standardnom rahu. Zahvaljujemo brojnim štovateljima oca Antića, čiji svijetli lik u glasilu DOA mogu iznova upoznati u punom sjaju, a to ih čini posebno radosnima i sretnima. A svima koji se žele na Antićev način radovati Božiću i novoj godini 2008., potrudili smo se za prave teme za njihovu vjeru i kršćanski život. Vicepostulator piše: »Božić kao poziv oca Antića za život s Isusom«, a iz prebogate riznice Sluge Božjega donosimo Antićeve svete i tople savjete: »Sve vaše pobožnosti u Adventu«, što će se osobito dopasti onima koji traže istinski put života, ljubavi i mira u tami i nezadovoljstvu suvremenoga društva.

Nadamo se, također, da će se doista i svi štovatelji razveseliti novim dokumentom Svetе kongregacije za proglašenje svetih: »Pravno vrednovanje istraživanja kauze o čudu po zagovoru Sluge Božjega...«, o čemu će ta kongregacija službeno objelodaniti i petu knjigu o Antićevu kauzi u Rimu.

Pročitat ćete iz znatiželje i neobično, tajanstveno viđenje vidjelice gđe Dubravke: »Vidjelica svjedoči: Antić – Izabranik Kraljevstva nebeskog«, a o Sluzi Božjemu nije nikada i ni od koga ništa doznala niti čula osim mističnog viđenja, no u listopadu je primila viđenje o blagopokojnom papi, sluzi Božjemu Ivanu Pavlu II., o kojem se vodi proces za beatifikaciju – kanonizaciju.

Ne propustite pročitati ni naše stalne rubrike: »Pišu o fra Anti«, »Antićevi dani«, »Susreti i svjedočanstva«, »Uslišanja...« i »Iz Vicepostulature«, dok svakom čitatelju mogu biti od koristi i sitni prilozi DOA. Pokušajte ih pozorno pročitati.

I na kraju, svim čitateljima i dobrotinjima glasila DOA i Vicepostulature sretan Božić i nova godina 2008.

Urednik

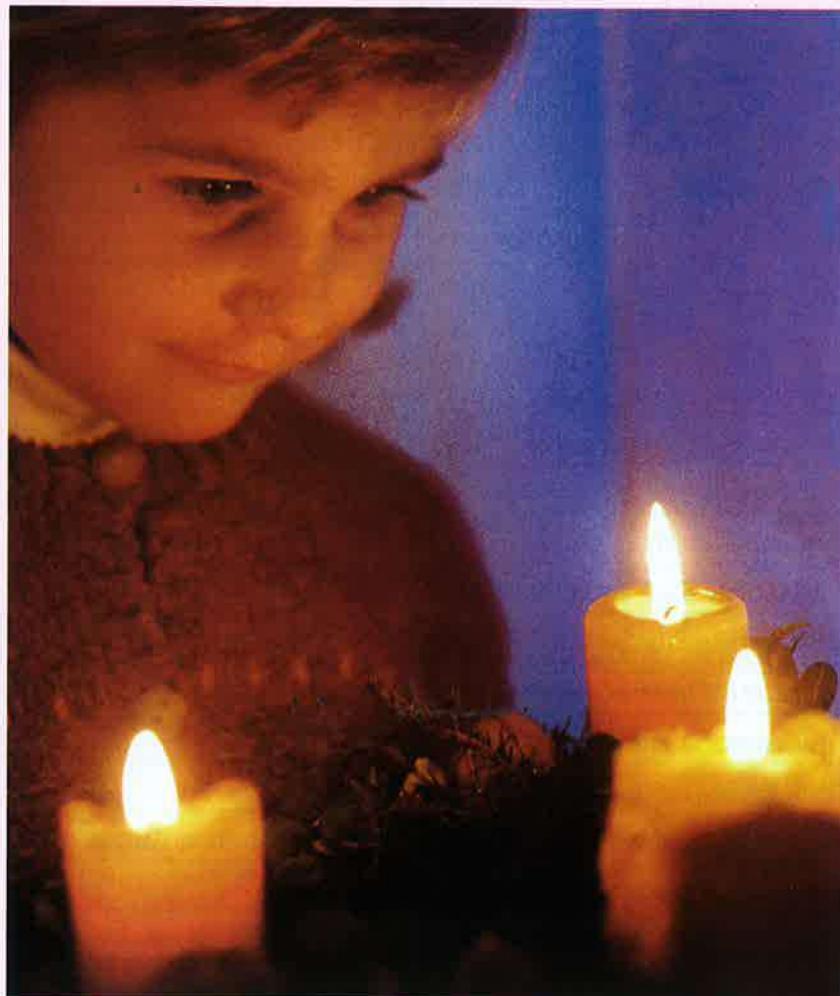
Sve vaše pobožnosti u Adventu

Mir i ljubav Kristova neka ispunja Vašu dušu i srce. Za Advenat, ako nemate posebne vježbe, Vi uzmite ovu: Velika tajna poniznosti i ljubavi Vječne Riječi Očeve u Utjelovljenju. Vaš život kroz ovaj Advenat sastojat će se u činima poniznosti i ljubavi Vječne Riječi... U Vašem duhovnom životu najviše se čuvajte zadržavanja na samoj sebi, na svojoj osjetljivosti, svojoj volji i svojim prolaznim raspoloženjima ili smetnjama, koje dušu muče i smetaju u duhovnom usponu k Bogu.

Ljubite Gospodina iz svega srca, iz sve duše, iz sve pameti svoje a sve drugo pustite... Vaš život neka se sastoji u neprestanom darivanju sebe Bogu. Darujte sebe Gospodinu onaku kakva ste, bez gledanja na samu sebe... Vaša duša i cijelo Vaše biće, Vaš duh, život, sve neka se posveti: Bože moj, ljubim Te, darivam se sva Tebi, žrtva sam za Tebe. Ovo ostvarite i bit ćete sretna.

Ako mene Gospodin uzme, Vi slijedite ovaj put: Bože moj i sve moje! Ljubim Te, darivam Ti se i Tvoja sam žrtva. Ovo neka bude misao Vaše pameti, želja Vašeg srca i svako Vaše djelo neka se rukovodi ovim programom – u tom smislu.

Molim Vas, uzmite ovaj program i ostvarite ga. Sve drugo pustite i nemojte se smetati. Gospodin zna pustiti na dušu tamu, pustoš, sumnju i razne napasti i kušnje, da je očisti, pokaže duši što još u njoj nije po Njegovu srcu. Vi podnašajte sve te muke, boli, teškoće u duhu posluha kako sam Vas učio i recite u slobodi, jednostavnosti srca: Gospodine, ljubim Te, darivam Ti se ovakova kakva sam, žrtva sam Tvoja. Ostanite u ljubavi u darivanju sebe Go-

spodinu i potpunom predanju, da ste Njegova žrtva, da ste s Njime žrtva i da se puštate od Njega voditi kao Njegova žrtva. Sve Vaše pobožnosti (u Adventu) neka k ovomu vode. Sva Vaša djela neka budu k tomu upravljenia i sve Vaše nastojanje neka ide, da postignete onu savršenost. Da li Vas drugi razumiju, shvaćaju, ne brinite se s tim pitanjem, Vi se držite svog programa.

Štogod Gospodin pripusti na Vas, zapovijedam Vam, da se Vi držite svoga programa, koga sam Vam zacrtao. Njega se držite. Što će biti od svih Vaših trpljenja? Bit će ovo: Sve što Vi podnašate, Gospodin prima kao pokoru, naknadu, zadovoljštinu za Vaše pogreške. Preko toga tr-

pljenja Vi se čistite, posvećujete za veću savršenost i krepost. Vaša se duša popravlja, diže, oslobođa od mana, zlih nagnuća i postaje slična Bogu, Isusu. Potiče na veći, savršeniji duhovni život. Duh Sveti ulijeva u dušu veće milosti, dispozicije za veću savršenost i natapa dušu obilnjim vodama duhovnog života. Ako Vam Gospodin uz ovo otkrije i uzvišeniju nutarnju molitvu, onda je to znak da Vas posebno voli, ljubi i daje svojoj Crkvi, koju morate proslaviti i pomagati.

U Duhu Svetom Vas blagoslovilje

BOŽIĆ

KAO POZIV OCA ANTIĆA ZA ŽIVOT S ISUSOM

Božić svim ljudima i za sva vremena svijetli da je Bog uzljubio svakoga čovjeka – sve ljude

U svojim bezbrojnim pismima i poticajima za Božić dobri i vjerni sluga Božji otac Antić vrlo je jasno upozoravao i poticao mnoštvo svojih penitenata i sljedbenika iz najrazličitijih staleža i redova Crkve pozivajući ih na uzvišenu svetost i duhovnost predbožićnog vremena – došašća, kao i na radost proslave Božića – Kristova rođenja: «Čestitam Vam veliki i divni Božićni Misterij. Želim da Vas vazda tješi Djetić Isus, koji je sišao s neba k nama grešnicima, bijednima, bolesnima, da nam donese mir i spas!» (AP III/4,1). Antić je daleko bolje vidio negoli današnji čovjek zapaža kako su mnogi ljudski naraštaji nesretni i ugroženi od sila ovoga opakog svijeta od kojega nas je Isus Krist, Sin Božji, došao osloboditi, kao i od naše današnje desakralizacije i globalizacije društva, u kojem se čovjeku oduzima pravo na život dostojan djece Božje: pravo na duhovne temeljne vrednote života kao što su duh, duša, savjest, vjera, ljubav, nada, istina, pravda i moral.

Očito, Sluga Božji je uvijek bio svjestan svake tragične situacije, posebno ako kršćanin vjernikzaboravlja na svoje duševno stanje, na stanje u situaciji osobnoga grešnog života, kada se u duši može izgubiti svaka nuda u bolji i ljepši život s Bogom, u Bogu i po Bogu, a time i s ljudima s kojima smo pozvani živjeti, raditi i osjećati stvarnost ljepote i bogatstva djetinjstva i milosti Božje u nama. Takve nas je očito dobri otac Antić imao u vidu kad je svojim pokornicima pisao: «U Vašem duševnom stanju najpotrebniji Vam je mir, pouzdanje i vedro gledanje u budućnost. Sada nije vrijeme da Vi preuzmete na se rješenja nikakvih

problema (što muče svijet – nap. p.) već da se mirno i razborito poslužite ovom terapijom, koja Vam je na raspolaganju, da se duševno ojačate, da poraste Vaša

svijest i gospodarstvo nad sobom, nad svojim afektima i da steknete svoju duševnu ravnotežu i duhovnu slobodu od svakog straha» (AP, isto). Zar nas iste

riječi Sluge Božjega za Božić i blagdane Božića i Nove godine ne potiču na uvjerenje za naše novo pomirenje s Bogom pred Božić po sv. isповijedi, i da nam je moguće po svetim otajstvima vjere uspostaviti živu i najintimniju vezu s Božjim životom na koji mnogi zaboravljaju, dok se iscrpno zanose za profanaciju života bez vjere, koja je jasno uočljiva na svakom koraku suvremenog čovjeka, društva i svijeta u kojem živimo.

Antić nas u svojim svetim riječima upozorava da ta Božja vječna Ljubav, koja je po Isusovu rođenju sišla s neba k nama grešnim ljudima «nije od svijeta», «nije ni od čovjeka», «nego je ona od samoga Boga», kako kaže svjedok i očevidac Ivan u svojem evanđelju: «*U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa. Svemu što postade u njoj bijaše život i život bijaše ljudima svjetlo; i svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze*» (Iv 1,1-5). Doista, u Božjoj riječi ljubav je Božja sišla na zemlju i dala se Crkvi da o njoj svjedoči pred svijetom i djelom i riječima, da je očituje i objavljuje ljudima, da njome usavršuje svijet i sve stvorene koje, kako Apostol naroda kliče: «sa svom žudnjom iščekuje ovo objavljenje sinova Božjih» (Rim 8,19).

Zato je svake godine Božić veliki poziv svim Kristovim vjernicima na svijetu, ako nisu pozaspali u zaboravu za istinski život u Bogu, s Bogom i po Bogu, da žive i obznanjuju navještaj Božje ljubavi svakom čovjeku kojemu srce nije zapretno pod pepelom vlastite udobnosti i tjelesnih užitaka svijeta ili većeg ugleda i položaja svoje osobne moći pred braćom ljudima, dok nam svijet globalizma, ovakav kakav jest, postaje sve više nesretan i nezadovoljan, razočaran nepravdom i korupcijom, nestinama i zabluđama života te nema doista druge mogućnosti da zaživi Božji mir i božansku ljubav Kristovu osim po velikodušnoj i nesebičnoj privrženosti istoj ljubavi Isusovoj koja je za sve ljude i sva vremena zasjala u prvoj božićnoj noći iznad Betlehema; u štalici između dvoju životinja, u jaslicama između djevičanske i prečiste Majke Marije i poočima sv. Josipa, što nam obznanjuje i naša stara hrvatska pjesma: «*Ljubav Božja prevelika primi pravu put čovjeka: s neba siđe dolje radi grešnika, rodi se u štali radi čovjeka*».

Božić je za sve Kristove vjernike svetkovina koja, kako govorí Sluga Božji, jasno svijetli svim ljudima da je Krist Gospodin prigrlio sve ljude kako bismo i mi u životu za naše vrijeme razumjeli riječi: «*Prigrijujte jedni druge kao što je Krist prigrlio*

vas na slavu Božju» (Rim 15,7) i time još bolje i više nasljeđovali i živjeli Kristovu ljubav prema svakom čovjeku, a posebno prema onima koji su pritisnuti i žive na margini života te osjećaju hitnu potrebu za toplinom, suosjećanjem i ohrabrenjem. To je slu-ga Božji, dobri otac Antić u svojem životu i djelovanju cijelim svojim bićem čovjekoljubivo ostvario u življenju savršene Božje ljubavi na zemlji «radi grešnika» i «radi čovjeka», a i istina je da savršene ljubavi u svijetu ne može biti ako ne obuhvaća čovjeka – brata.

Zato je Božić svima nama poziv na bogocovječnost i to je temeljna istina i stvarnost kršćanske vjere, ljubavi i mira, o čemu kao kršćani trebamo pravilno misliti i da nam misli postanu djelotvorne za život s Isusom, u Isusu i po Isusu, kako bi naš i ovaj Božić postao bogocovječniji – draži i sretniji. Pokušajmo to s vjerom i ljubavlju i ostvariti adventskom popričesnom pjesmom: «*Ustanji, Jeruzaleme, stani na visoko, vidi radost što ti dolazi od Boga tvoga!*» (Bar 5,5; 4,36).

Božić je poziv da nam Isus bude suputnik u životu, kao što je bio po savršenoj ljubavi o. Antića i bezbrojnim njegovim penitentima – štovateljima.

Fra Vladimir Tadić

IVO DULČIĆ: Bljeg u Egipat (Vatikan): «Uzme (Josip) noću dijete i majku njegovu te krene u Egi-pat. I osta onđe do Herodova skončanja - da se ispuni što Go-spodin reče po proroku: Iz Egipta dozvah Sina svoga»

(Mt 2,14-15).

OBJAVLJUJE SE

**PRAVNO VREDNOVANJE ISTRAŽIVANJA
KAUZE O ČUDU PO ZAGOVORU
SLUGE BOŽJEGA ANTE ANTICA**

**KONGREGACIJA O
KAUZAMA SVETACA**

Br. prot. 1462 – 6/06

**Kauza zagrebačke beatifikacije i kanonizacije o sluzi Božjemu Anti Antiću,
svećeniku (zavjetovanom) u Redu male braće**

Na redovitom radnom sastanku, održanom 19. siječnja godine Gospodnje 2007, ova je Kongregacija o kauzama svetaca stručno ispitala ovu sumnju, naime;

"Kod zagrebačkog dijecezanskog crkvenog suda o važnosti objavljene istrage o proglašenom čudesnom ozdravljenju djevojčice P. M., koje se pripisuje zagovoru sluge Božjega Ante Antića, svećenika Reda male braće: da se svjedoci trebaju propisno i ispravno ispitati i jasno izvedene pravne činjenice zakonito pročišćene u kauzi i za učinak o kojem se radi."

Ova Kongregacija, nakon što je po službi saslušala želju i stvar (kauzu o čudu) marljivo odvagnula, odgovorila je dopisom AFFIRMATIVE (POTVRDNO), i da ne postoji o važnosti iste dijecezanske istrage u kauzi i u učinku o kojem se radi ništa što bi se protivilo uz uvjet da se drži onoga čega se treba držati. Ukoliko nemá nešto bilo što protivno:

Dano u Rimu, u istoj Kongregaciji, 19. siječnja g.G. 2007.!

Josip kard. Saraiva Martins
Prefekt

Eduard Nowak
Nadbiskup tit. Lunensis a Secretis

**Potpisivanje Kauze o čudu na
zagrebačkoj dijecezi 2000.**

¹ ACTA ORDINIS FRATRUM MINORUM, An XXVI – januariis – aprilis 2007 – Fasc. 1 – str. 114.

MAGISTAR – TO JE NJEGOVO

IME⁽³⁾ Fra Ante u Zagrebu

(nastavak iz prošlog broja)

**U prošla dva broja pok.
fra Ivan Baković, autor
članka, opisao je Slugu
Božjega kako ga je
doživio kao
sjemeništara (1) i novak
(2), a u ovom trećem dije-
lu fra Ivan nam sabire
svoje mладенаčko
proživljavanje kao matu-
rant u Zagrebu, kada je
stvorio svoj osobni po-
gled i stav prema duhov-
nom, kreposnom i aktiv-
nom životu dobrog oca
fra Ante Antića.**

Već kao stari znanci došli smo u Zagreb – njegovo sjedište. Nije on nas sve poznavao. Zar je i mogao poznavati sve one koji su se u svako doba k njemu obraćali; dolazili po savjet u svim poteškoćama, po duhovni ljestvici u svim nevoljama?

Izgledalo je kao da i nema odmora. Uvijek je ispred njegove sobice ili u kapeli netko “držao stražu”. Bilo je tu djece koju su dovodile majke. On je i njima znao govoriti. Znao je njihov jezik bolje od drugih. Gledali smo kada, za prve pričesti, majke dovedu k njemu svoju djecu na blagoslov. Bože, što je to divan prizor.

Dolazili bi mu po redu na oltar – bijeli, lepršavi kao anđeli. A on bi se svakome svojim dušokim, ispitivačkim očima zagledao u njihove nevine dječje oči, oči pune sunca i topoline, bistrе poput kristalnog gorskog

jezera. Svakoga je pomilovao. Svakome je nešto rekao. Svakoga je od srca blagoslovio.

Dolazili su k njemu mladići i djevojke puni snage i poleta tek razbuktale proljetne mladosti; dolazili su mlađi zaručnici puni snova i idealja; muževi i žene sa svojim problemima i brigama, starci i starice natovareni patnjama i bojaznjima. Imali smo tu prigodu vidjeti svih vrsta redovnica i redovnika, svećenika i svjetovnjaka. Dolazili su k njemu učeni i neuki; gladni kruha, i pravde; žedni ljubavi i istine. Za svakoga je imao strpljivost; za svakoga je imao vremena. Uvijek je znao odrediti dijagnozu, pronaći pravi lijek, postaviti melem na ranu.

Ali u njegovu brižljivom i dobrom srcu posebno i najodličnije mjesto zauzimao je svećenički i redovnički podmladak. Njima je on posvetio svoje najljepše godine; njima je on posvetio sve. To su bili ljubimci njegova srca. Za njih se nije ustručavao žrtvovati sve.

I ništa ga nije moglo spriječiti da im uvijek bude pri ruci – ni trud, ni nespavanje, ni zaposlenost, ni bolest. Bio je krhka zdravlja. Toliko je puta pao na bolesnički krevet, ali nije prestajao tješiti one koji su u njemu gledali vođu i učitelja. Za njih je posebno i uvijek znao naći pravu riječ, riječ punu srca i ljubavi. Htio je dospjeti svagdje, htio je utješiti sve; brinuti se za sve, žrtvovati se i ljubiti sve.

Fra Ivan
Baković

Da mu je tjelesna snaga bila razmjerna sa snagom duha” i “srca”, postao bi svima sve. Na sve je mislio, svakome je htio pomoći. Gdje nije mogao dospjeti, tražio je pomoć od drugih. Nije se on toga stadio. Nije se studio pitati za savjet i mišljenje ni onoga najmlađega. On je sve poštivao i cijenio. Svakome je davao važnost. Nije dopuštao da se itkd kod njega osjeti ponižen.

Kako je samo znao nenačitljivo, jednostavno, a ipak tako uvjerljivo govoriti o uzvišenosti svećeničkog i redovničkog zvanja! Znao je on što mlađom srcu treba. Zato je zrnje njegovih riječi najčešće padalo na plodno tlo. I donosilo je stotruki plod.

Te njegove riječi dugo se pamte. A nisu to bile uvijek one riječi na koje lingvisti i gramatičari ne bi mogli staviti prigovor, opravdani prigovor.

Bilo je tu dosta izraza koje je zajedno s mlijekom usisao na majčinim grudima, na dragoj sunčanoj obali. Bilo je takvih izraza. Ali nitko im se nije čudio, jer to nisu bile samo šuplje, šture, nevjeste upotrijebljene riječi, nego izrazi puni soka, jedri, bogati. U njih je on možda najviše izlijevao svoje srce i dušu, svega sebe. Oni su jasno dokazivali da se u svakoj njegovoj rečenici krije njegovo srce; da su to spontani izljevi njegove misli, a ne umjetno nakalamljene i s mukom naučene fraze, koje doduše zveče kao praporac

ili mjeđ... ali su najčešće bez duše, leštine.

Znao je o. Antić da mladi bogoslovi, mladost današnjice, ne dolaze k njemu da čuju besprijeckorno, vješto ali kruto konstruirani govor. Oni su danas siti takvih govora, govora koji često draškaju osjetljivo ljudsko uho, a srce ostavljaju hladno. Oni su tražili nešto drugo; tražili su oganj da zagriju to hladno srce, hranu da utaže glad duše.

A otac Antić im je znao baš to pružiti – ne trudom stecenom i naduvenom učenošću, nego priprostom i poniznom mudrošću. I pružao je taj oganj svima. Bez razlike. Tko god je zatražio. Pružao je velikodušno, rado rasipao oganj kojega je on bio pun. Bio je najsretniji kad je video da on bukti i u drugima. Mislio je on na druge. Više nego na sebe. Zato su ga svi voljeli. Zato ga nisu puštali sama. Mnogi su ga izabrali za svoga vođu, za svoga magistra. A on im je to bio u punom smislu... Kad je prestao biti magistrom nekolicine, postao je magistrom sviju – svima.

Otar Antić je imao uvijek pred očima ideal Krista Velikog Svećenika. Prema tome najvećem idealu oblikovao je i one koji hrabro stupaju prema oltaru, koji se spremaju na udioništvo u Kristovoj svećeničkoj vlasti.

On je dobro znao što se danas traži od svećenika, što vjernici od njega očekuju. A on je od svojih gojenaca htio stvoriti prave svećenike, dobre pastire, neustrašive radnike u Gospodnjem vinogradu.

Zato je tražio od njih ljubav prema svome stadu, ljubav djetotornu, nepridržanu ljubav bez granica. Tražio je poniznost; poniznost koja ne ističe sebe, koja se ne hvali, koja je svakome mila. Tražio je od njih poslušnost, bezuvjetnu poslušnost crkvenim poglavarima. Tražio je da... To nije ni teško. A zar je to dosta?

Brojne su duše za života oca Antića po njegovom duhovnom vodstvu i molitvama zahvaljujući Isusu i Mariji, a i danas to čine mnogi koji ozdravljaju na duši i tijelu po njegovom zagovoru na nebu.

Znao je on da riječi malo vrijede; bio je uvjeren da one same, pa bile ne znam kako snažne, uvjerljive i slatke – bio je uvjeren da one same nisu kadre proizvesti nešto tako veliko, tako uzvišeno. *Verba movent, exempla trahunt*. Bio je on svjestan toga. Zato je s pravom svima mogao reći: "Učite se od mene, jer sam blaga i ponizna srca", jer "dobar pastir jer što kaže inom, i sam svojim potvrđuje činom". On je bio upravo takav – blag, ponizan, ljubazan; on – Dobri pastir.

Njegova ljubav! Tko je došao s njime u dodir, a da nije bogato osjetio? Bio je on živa ljubav; ljubav koja ne pita tko je tko. Njemu je bio svatko važan. Za svakoga je imao majčinsku riječ, i očinski blagoslov. Kako nas je samo blagoslovljao kad smo (nekamo odlazili na odsluženje vojne obvezе) – to se lako ne zaboravlja. Ali s blagoslovom

on nije dizao ruke od onih koji odlaze. Oni su i dalje bili njegovi. Na njih je mislio za njih se molio, pismima ih opominjao da sačuvaju u sebi rasplamsanu buktinju što je raspaljena na žaru Kristove ljubavi. Divili smo se kako svuda može prisjeti, kako na svakoga može misliti, kako svakome želi pomoći. I ne samo duhovno. Znao je on pronaći kanale i za tjelesna dobročinstva. To samo Bog znade kolikima je obrisao suze što im ih je iz očiju cijedila bijeda, bol. I svemu bi se tome čovjek mogao čuditi kad ne bi znao da je takva ljubav.

A njegova poniznost?! Tko je nije mogao vidjeti u svakome njegovu govoru – pokretu? Nikada nije tražio sebe, nikada nije volio da se o njemu govori, da ga hvale. Kako bi se samo skupio; sakrivši lice među dlanove, kad bi mu za imendan držali nazdravice!? Činilo nam se da rado sluša kad mu se privigovara. Tada bi on stao uzdigнутa pogleda ponavljajući: "Oprosti, brate!" Nije se on pravdao. Bez obzira je li prigovor na mjestu.

Kakva je bila tek njegova pobožnost, njegova poslušnost? Nije trebalo biti dugo s njime da se osjeti divni miris tih kreposti.

Otar Antić je bio uvijek i svagdje ono, i mnogo više od onog što je od drugih tražio. Čini i uči – to je bilo geslo njegove pedagoške škole; to je bio otac Antić – Dobri pastir i učitelj. To je, eto, bilo ono netvarno biće našeg maštanja; to je onaj pogurenji, skromni i nasmijani redovnik iz Sinja, to je onaj visovačkiispovjednik. Bili smo konačno načistu. Sad smo znali zašto su ga svi poštivali; zašto su ga svi zvali magistar. To je on zasluzio. To je on bio. To je njegovo ime.

Makarska, 7. XI 1965.

OBILJEŽJE ANTIĆEVE KARIZME – Njegovo shvaćanje kršćanstva (3)

(Nastavak iz prošlog broja)

Ako se čitatelj ovoga znanstvenog rada našega autora potrudi da se upozna sa životom i djelovanjem sluge Božjeg o. Ante Antića – u što je dr. Mardešić uložio mnogo svoga truda i inteligencije – može očekivati prave razloge da život usmjeri najvećim vrednotama koje Bog daruje čovjeku.

Iz fra Antine potpune poslušnosti Crkvi proizlazi i četvrt obilježje koje se može posve kratko opisati kao hotimično izbjegavanje sakralnoga senzacionalizma. Ako je karizmatik do kraja vjeran razboritim uputama Crkve – a rekao bih i savjetima Evanđelja – onda neće zagovarati samo iznimnost i čudesnost u svojem predstavljanju kršćanstva svijetu. A danas je obrnut slučaj jer se poluslužbeni pučki karizmatici – što se neobuzdano roje po obrubima Crkve – više oslanjaju na svoje izvanredne moći nego na vrline skromnosti i strpljivosti. Dobro je kad su to znakovi nazočnosti nadnaravnoga, ali je loše kad se u njima iscrpljuje sve što je nadnaravno.

U potvrdu tome dovoljno je prelistati tekstove skupine talijanskih sociologa religije koji su se zadnjih godina intenzivno bavili

– kako to sami nazivaju – društvenom proizvodnjom svetoga ili čak industrijom svetaca. Još je Terese Neumann iz Konnersreutha pokazala veću sklonost čudesnim zbivanjima nego kršćanskoj povučenosti i poslušnosti. Za vrijeme svojeg zaista patničkog života bila je navodno obdarena iznimnim moćima bilokacije, le-

vitacije, stigmatizacije, vidovitošću raspoznavanja krvotvorenih od istinskih relikvija i grešnih ljudi od drugih u svojoj blizini.²⁸ Nije čudno što je Crkva bila tako oprezna u ocjeni slučaja i 1965. godine zanijekala u njemu bilo kakvu prisutnost nadnaravnih čimbenika. Slične su teškoće iskrise i u povodu obznanjenja karizme Pija de Pietrálcina, koji se pri-

Dr. Željko Mardešić (Jukić)

je svega isticao znakovima stigmatizacije i čudesima.

Terese Musco s tragovima stigmatizacije, iscjeliteljskim moćima, sposobnostima bilokacije i govorom nepoznatim jezicima – glosolalija – koja pritom na slikama kršćevima prepoznaje suze u očima svetaca i krv na Kristovim ranama. Razumljivo da sociolozi zaobilaze pitanje nadnaravnih uzroka tih pojava jer se brinu samo za što vjerniju deskripciju činjenica i okolnosti.

Nepotrebno je ovdje spominjati da suvremena psihologija religije – od H. Thurstona do A. Vergotea – ne pokazuje odveć veliko oduševljenje za tu vrstu pučkih karizmatika. I Crkva je također vrlo suzdržljiva i oprezna, jer u dotičnu poslu ima dugo nepovoljno iskustvo, pa prijedlozi za kazu u najvećem broju slučajeva ne uspijevaju niti stići – uza svu masovnu potporu – do Vatikanske kongregacije. Iako je svijet silno željan sakralnih senzacija – kao inače senzacija uopće – popuštanje u tom traženju dovelo bi zaci-jelo do potpuna nereda u Crkvi. Otud zazor koji se polako – povećanjem pritiska – pretvara u stajalište.

Nama je bitno da uočimo i istaknemo kako svega toga čudesnoga i iznimnoga nema u oca fra Ante Antića, premda se u njegovih pokajnika pojavljuje u za-

mjetljivoj mjeri. Ako pročitamo najvredniji njegov životopis fra Nikole Gabrića – barem što se autentičnosti tiče – onda ćemo se uvjeriti da je samo jedna karizma izvanrednosti, a to je čudesno čitanje tuđih misli ili vidovitost, bila u njega izričito zasvjedočena. Sve je drugo odsutno. Nema dakle u oca Antića ni tragova stigmatizacije, ni bilokacije, ni levitacije, ni telekinez, ni lakrimacije, ni glosolalija, ni čudesnih ukazanja i drugih sličnih pojava. Radi povijesne istine valja reći da samo u jednom pismu traži on iz Rima neku knjigu o Piju de Pietralcinu.

Meni se čini da ta odsutnost čudesnoga i izvanrednog u o. Ante Antića proizlazi zapravo iz sukoba i nadmoći drugih vrlina koje je on posjedovao. Gotovo svi životopisci ističu da su ga resile takve odlike koje su bile u najvećoj opreci s karizmom čudesne iznimnosti i osobito s izvanskim iskazivanjem te čudesne iznimnosti, što je u crkvenoj povijesti znalo kadikad poprimiti groteske razmjere, a pojednostavljeno je opisano, recimo, u Marinovićevu *Gloriji*, gdje je čudo – lišeno svoje religijske *aure* lako dospjelo u susjedstvo s cirkusom. No vratimo se vrlinama o. Ante Antića koje fra Nikola Gabrić ovako nabraja: posluh, siromaštvo, čistoća, poniznost, blagost, uslužnost, ljubav prema dužnosti, sabranost, mrtvljenje, jednostavnost i strpljivost. Sve se one ipak dadu sažeti u samo jednu vrlinu poniznosti. I sad se ja pitam: Je li uopće zamislivo da bi povučeni i dobri o. Ante Antić baš s tim vrlinama poniznosti mogao postati javnim čudotvorcem, dakle nalik svim onim suvremenim estradnim svećenicima *mass-media i showa* – fenomen nazvan *Electronic Church* – koji jeftino prodaje svoje karizmatske moći utjecaja i zavođenja na tržištu svetoga?

Otud onda moja tvrdnja da je upravo karizmom poniznosti –

koja je njegova središnja vrijednost – o. Ante Antić poništio i morao poništiti, ako i nije htio, eventualnu karizmu pučke čudotvornosti i velike društvene učinkovitosti. Za tu se tvrdnju jamačno mogu naći brojni dokazi u njegovim pismima. Ima se štoviše dojam da je on nekako zabašurivao, tajio, izbjegavao, potiskivao i umanjivao značenje svojih sposobnosti čitanja tuđih misli. Kao da je od toga stalno bježao, pa nije želio da se puno priča i razglašava. U suprotnom slučaju došao bi sigurno u središte šire javnosti, a on to nikako nije htio. Ako bi naime nagnuće prema javnom čudotvornom djelovanju u njemu prevladalo, morale bi sve vrline poniznosti odmah nestati. A onda to više i ne bi bio o. Ante Antić nego neki posve drugi čovjek.

Prihvaćanjem te 'tvrdnje' nužno se međutim mijenja dosadašnje shvaćanje karizme i uvodi razlika između sociologiskog i religiologiskog pristupa toj iznimnoj pojavi u povijesti. Vidjeli smo da weberovska i postweberovska sociologiska teologija drži da nema karizme bez vidljivih društvenih odjeka, što je razumljivo jer je jedino u tom obliku karizma dostupna iskustvenu istraživanju. Stoga ostaje upitnim pokušaj da se na temeljima posluha, siromaštva, poniznosti, povučenosti i skromnosti – znači djelovanja koja nemaju izravna odraza u društvu – uopće uspostavi karizma, naravno u njezinu sociologiskom obliku. Podsjetimo na L. M. Grigniona de Montforta čije je djelovanje postalo itekako društveno vidljivo – unatoč njegovim mističnim i duhovnim raspoloženjima – osnivanjem dvaju crkvenih redova, dok u o. Ante Antića svega toga nema.

Nije li onda to dostatan povod da odustanemo od svakoga pokušaja uvrštavanja našega franjevca u bilo kakvu društvenu tipologiju jer on zapravo i nije bio

* Akademski slikar Vlado Vrbic
"Ankin" - Vicepostulatura 1992.

karizmatikom u sociologiskom smislu. Čini se kako je potrebno potvrđno odgovoriti, ali pod uvjetom ostavljanja mogućnosti da su upravo društveno nevidljive karizmatske vrline o. Ante Antića bile uzrokom društvenih promjena u njegovu širem okruženju. Na koji način? Pa za vjernike – jedino za njih i nikoga drugog – trebala bi biti duhovno uočljiva neka materijalno slabo zamjetljiva svezza, premda društveno učinkovita, između kršćanski skromnoga života o. Ante Antića i neobična rascvata njegove franjevačke provincije i Crkve općenito u nas. Istina, to se znanstveno ne dade dokazati, ali se može u to povjerovati, kao u sržni dio kršćanskoga svjetonazora. Drugim riječima, u našem su primjeru – koji je eminentno religijski – pasivne društvene vrline proizvele društveno djelatne učinke, makar uzročni odnos između tih dvaju redova činjenica nije sociologiski provjerljiv, ali jest kršćanski ostvarljiv.

Uostalom, i cijelo krščanstvo na tom istom načelu – koje je doduše sa svjetovnoga stajališta posve nesmisleno – počiva: od molitve i euharistije do oprashtanja i žrtvovanja za neprijatelje.

Iz našega izlaganja mogu se izvesti barem dva zaključka: prvo, spomenuti izostanak čudotvornosti i iznimnosti u slučaju o. Ante Antića nije posljedica sekularizacije – kao u Umberta Di Grazia – nego još veće dosljednosti u kršćanskoj vjeri; drugo, spomenuti izostanak društvenih učinaka nije posljedica pogrešnog uvida u činjenice nego zapostavljanje uloge djelovanja religioznih poticaja. Zato, sociologički gledano, karizmi o. Ante Antića nedostaju dva bitna sastojka: čudotvornost i društvena vidljivost. Pa ipak, preuzetno je tvrditi da on nije bio karizmatska osoba jasnih obrisa, iako možda samo drugačija ustroja: više religiozno okrenut unutrašnjosti nego društveno i izvanjski usmjeren. Otud onda i prijeka potreba da u završnom poglavljiju našega prikaza pridodamo problem shvaćanja krščanstva kod o. Ante Antića. Jer, to je krščanstvo neizostavna podloga da karizma uopće još postoji, a da istodobno nije samo sociologički određena.

(nastavak u idućem broju)

Svetla nam zvezda shajala

*Svetla nam zvezda shajala
za one gore visoke.³⁾
(Pripjev iza svakog dvostiha:)
(Novo se leto veselimo,
to dite maleno molimo.)⁴⁾
Čim nam više shajala,*

*svitleša je postajala.
Na ovoj zvezdi pisano,
gdje je to dete rojeno.
To djete nam je rojeno
v Betlehemu varašu,¹⁾
v Betlehemu varašu,
jednoj prostoj štalici.
Marija ga je rodila,
devica ga povijala,
u jaslice ga polagala,
u jaslice ga polagala
med oslika i volika.
Oslik i volik dišeju,
kaj nam detece topiju.
Topli su vetri puhalii,
kaj su nam dete zibali.
Tople su rose kapale,
kaj su nam dete kupale.
Da bi vam polje rodilo bolj,
toj žarku pšenicu davalol!
Da bi vam gore rodile,
to rosno vince davale!
Stante se gori, gospodar,
pa nam podajte lepi dar.
Zglejte se, gazda, na prinice
pa nam odrežte pou prisice.
Zglejte se, gazda, na lagvič
pa nam natočite jen polič.
Naši je pesni konec i kraj,
bog daj dušicama svetli raj!*

(V. Žganec, Narodne popijevke Hrvatskog Zagorja, 1891.)

VIDJELICA SVJEDOČI:

ANTIĆ – IZABRANIK KRALJEVSTVA NEBESKOG

Piše vidjelica Davorka Mihanović

Hvaljen Isus i Marija! Želim se predstaviti; zovem se Davorka Mihanović, Hrvatica iz Splita i udata u Italiji kod Rima (Castelli Romani – Rimsko Kaštela). Rođena sam i odgojena u katoličkoj obitelji na temeljima vjere i ljubavi u Gospodina i sv. Crkvu. Od ranog djetinjstva primam mistične poruke popraćene duhovnim viđenjima, o kojima razgovaram sa svećenikom koji je župnik crkve Marijina uznesenja u mome gradiću Rocca Priori, gdje živim već 33 godine u Italiji, a ta crkva je moja voljena župa. Sada se nalazim u rodnom i dragom Splitu, gdje sa svojom sestrom provodim dugi ljetni odmor.

Prije tjedan dana (tj. u vrijeme devetnice sv. Klari kod časnih sestara klarisa u Splitu) imala sam jedno neobično i posebno viđenje, u kojem sam jasno u nebu promatrala jednog svećenika Franjevačkog reda. Obučen je u smerdu i dugu franjevačku tuniku (habit) koja krasiti njegov lik, a corda (pojas-pasac) oko struka sav bliješti od bjeline. On se nalazi na istaknutom mjestu i na vrlo lijepom i bogato ukrašenom sjedalu.

Kroz povijest Crkve neprestano je Bog slao pojedinim vjernicima svoje objave i poruke, nebeska viđenja i poruke. Za štovatelje sluge Božjega oca Ante Antića kao i za čitatelje njegova glasila DOA donosimo ovdje zaista neobično i tajanstveno jedno viđenje vidjelice gospode Davorke Mihanović koja već 33 godine živi u Italiji (u kršćanskoj obitelji i braku), a sama nikada nije ni od koga čula a ni doznaла bilo što o dobrome ocu fra Anti Antiću. No, ipak, njezino mistično i neobično viđenje oca Antića u nebu nosi nam jasnu i izvanrednu poruku koju već Crkva – i nadamo se – na Svetoj Kongregaciji za proglašenje svetih privodi kraju u trećoj fazi Antićeve kauze u Rimu, dok proučava sve spise „Positiae“ koji vode – uvjereni smo – skoroj beatifikaciji i kanonizaciji Sluge Božjega.

Ipak, bez obzira na ovo mistično nebesko viđenje vidjelice, koje je privatna Božja objava, a Crkva ga nije ispitala niti se o njemu izjasnila, nitko u vjeri nije dužan vjerovati.

Takvo sjedalo je za izabranike Kraljevstva nebeskoga o kojima piše sv. Ivan u Otkrivenju, spominjući 144 tisuće sjedala za izabrane (usp. Otkr 7, 4), koji će sjediti uz Gospodina uz Jaganjca u Kraljevstvu, a to je simboličan broj silnog i velikoga mnoštva. Ovaj svećenik franjevac, vatkog stasa i sjede kose, sjedi na jednom uzvišenom sjedalu. Njegova glava je pogнутa i u neprestanom klanjanju, pogнутa iako sjedi, a oko glave sjaji mu se bijela kruna u obliku vijenca.

Kruna mu je posebno lijepa i bjelija je od najveće bjeline. Osjećam i vidim u duhu duboku i neopisivu poniznost ovog svećenika – franjevca, koji se osjeća nedostojnim tako svečanog i uzvišenog sjedala te tako mi izgleda kao da pokušava s njega se dignuti – otici, ali ga na tom prijestolju zadržava velika slava Gospodnja i čini ga da ostane. Tada iznenada u duhu začujem snažni i jaki glas, koji odjekuje: „On je fra Ante Antić. On moli za Crkvu i za čovječanstvo, a posebno za Franjevački red. Crkva i svijet su u velikoj opasnosti, a svi sveci su sada tu, s

vama na zemlji, da vam pomognu. Zazivajte ih neprestano, molite im se, oni su vaši moćni zagovornici. Naslijedujete ih po življenu Evanđelja i neka vam budu za primjer vašem ljudskom životu. Oni su sada tu s vama i s nebeskom Majkom da vam pomognu u teškim nevoljama koje vas očekuju i koje vam prijete u ovom vremenu čišćenja.“

Kad sam se tada isključila od toga neobičnog viđenja i snažnoga glasa pošla sam svojoj sestri Slavici i upitala je: Tko je taj fra Ante Antić, jer ga ja do tada nisam poznavala, a ni o njemu ništa znala. Tko je on? Sestra mi ukratko ispriča o njegovom svetom životu i pokaže mi njegovu sliku. Ja ga odmah prepoznah i rečem joj da sam ga vidjela i promatrala u svojoj duhovnoj viziji (viđenju). Bile smo obje izvanredno obrazovane i odmah smo se pomolile. Zahvalile smo Gospodinu za ovaj čudesni misterij mistične objave i svjedočanstva o ovom dobrom i poniznom služi Božjem fra Ante Antiću, kojega nam je Presveti Gospodin već okrunio Slavom nebeskom, prije nego što to ljudi učine ovdje na zemlji, a za ovo

smo pozvani moliti i činiti djela Božje ljubavi među ljudima s kojima živimo da ga proslavi i na zemlji.

Ipak, dok kod ovog viđenja još uvijek radosno proživljavam srce biblijskog pravednika, po riječima pjesnika: „Žrtva Bogu duh je raskajan, srce čisto, raskajano – jednostavno – i ponizno, Bože nećeš prezreti” (Ps 51,19), time se je dobri, i vjerni sveti fra Ante Antić cijelim svojim bićem i radom Bogu svidio i omilio, ja vidjeh kako mu je njegovo blaženo srce u svemu bilo uvijek Bogu otvoreno kao i svim ljudima. To – dodajem – duboko preko svoga mističnog viđenja te ovo sve doživljavam i shvaćam, što me neprotumačivo raduje i čini sretnom. Da, fra Ante je u Božjoj slavi i neizrecivo uživa u Duhu i Istini nebeskog blaženstva, a Gospodin, koji se služi sa svojim svecima, a i s nama vjernicima na zemlji, hoće primijeti svoju značajnu poruku za svoju Crkvu, čovječanstvo i Franjevački red. On, Presveti, traži od svih nas duboku duhovnu preobrazbu i obnovu, ljubav čistu i svetu i vjeru neoskrnjenu u Njega, Kralja neba i zemlje, koji je svoje sveto Kraljevstvo i svetu Crkvu sagradio na božanskim temeljima poniznosti, ljubavi i siromaštva, tj. onog duhovnog istinitog i pravednog života, ali nas kod toga upozorava na ovo materijalno – koje nam treba za život u svijetu – dok nam istovremeno sve materijalno i svjetovno nosi teške i razorne ove posljedice za naš duhovni život, rast i spasenje.

Zato mi fra Antina čistoća i ljepota duše sve bliješti i sjaji se u mom mističnom viđenju na njegovu pojasu-pascu (corda) koji se bljeska neprotumačivom bjelinom, dok se njegova cijela nutrija srca i duha odrazuje u natprirodnom vijencu bjeline oko njegove glave, bjeline koju je nemoguće u svijetu vidjeti, naslijedovati i uzeti kao uzor i primjer. On nas iz neba želi sve voditi Kristu Gospodinu. Molimo mu se i molimo ga! On je, kao i svi sveci u nebeskom Kraljevstvu, svima puto-

kaz da postignemo u nebu istu njihovu slavu i vječno naše spasenje kod Gospodina, ljubeći se između sebe onom vječnom ljubavlju kojom nas je ljubio Krist Gospodin u Bogu Ocu i Svetome Duhu. Od te ljubavi i u toj ljubavi je živio cijeli svoj život sveti fra Ante Antić, crpeći snagu i nadahnute za svoje sveto djelovanje od Raspetog i Uskrslog Gospodina, te je ostvario i postigao svoj vječni cilj i sreću u Božjoj vječnoj Ljepoti i pod plaštem i okriljem Presvete Djevice i Majke.

Zahvaljujem svetom fra Ante Antiću i svim nebeskim svecima što su tako neopisivo i prekrasno uzljubili i ljubili Gospodina, služeći mu u velikoj poniznosti i siromaštvo ovdje na svijetu. Zahvaljujem im što su svoj život „potrošili“ za Krista i za svoga bližnjega, a nama u baštinu ostavili neprocjenjivo bogatstvo za naslijedovanje. I nitko od nas vjernika danas ne bi smio nikada reći da smo siromašni ili bijedni. Po njihovim zaslugama svima nama grješnicima Nebo je uvijek bliže, tako reći, nadohvat ruke, da se svednevice uzdižemo do Gospodina. Svetost i žar ljubavi svetih s kojima su nas ljubili te ljube u vječnosti mi možemo živjeti u ljubavi Božjoj. Oni su poziv na svetost života, a taj je poziv upućen cijelom čovječanstvu po svetopisanskoj želji i riječi: „Naprotiv, kao što je svet Onaj koji vas pozva, i vi budite sveti u svemu življenju. Ta pisano je: Budite sveti jer sam ja svet“ (1 Pt 1,15-16). U tome nas doista želi voditi, vidjeti i u svim potrebama pomagati i zagovarati

sveti sluga Božji fra Ante Antić iz svoje nebeske slave.

P. S. – DODATAK VIĐENJU:

Kada je tih dana kod devetnice sv. Klari (o. g.) u samostanskoj crkvi sestara klarisa slavio sv. misu fra Slavko Topić iz Sarajeva, a u svojoj je propovijedi spomenuo uzorni i sveti lik o. fra Ante Antića, ja sam poslije sv. misę pošla u sakristiju i fra Slavku posvjedočila svoje svjedočanstvo i viđenje. On je ostao neobično duhovno potresen i zamolio me da pođem to isto posvjedočiti časnim sestrama klarisama, što sam i učinila. Zatim me je zamolio da također otidem u splitsku crkvu Gospe od Zdravlja, gdje su braća franjevci, i da njima posvjedočim. To sam i učinila. Saslušao me je župnik fra Pavao Vučković. On je također ostao duboko dirnut i oduševljen, pa smo potom ostali u dugom i lijepom duhovnom razgovoru. Kazao mi je tom zgodom župnik fra Pavao da se je kod dobrog fra Ante Antića ispovijedao kad je on bio vrlo mlad i da ćešće otide na njegov grob, a i meni je preporučio da i ja otidem na grob ovoga svetog svećenika-franjevca. Zatim me svjetovao da ovo sve napišem vama na Vicepostulaturu Sluge Božjega, što rado i čnim.

Srdačno vas pozdravljam. Ne ka se blagoslov od Gospodina Isusa spusti milinom na vaše srce i dušu i neka vas obdari milostima Božje istine i ljubavi.

Split, 13. VIII. 2007.

Davorka Mihanović

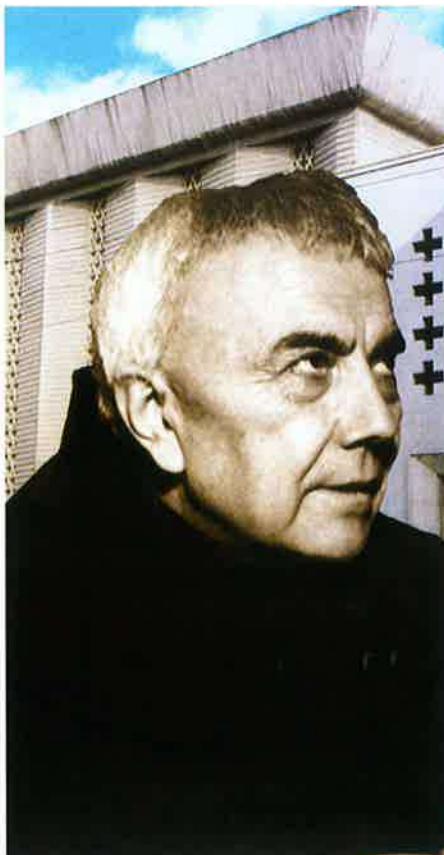
Uspomeni fra Ante Antića

«Umro fra Ante!
Umro je svetac!» -
- proletje šapat gradom
jednoga kišnog dana.
Jecaju zvona...
tisuće s njima
plaču za ocem,
a suze brišu
premnoge sestre
svih naših samostana.

Zaklopiše se te žive oči
prodorne
brižne
i blage,
što sve su čitati znale -
i smiriše se
zauvijek ruke
koje su tolikim
dušama bolnim,
terete premnoge digle
mir
i apsoluciju dale.

Utihnu govor
što je ko romon
proljetne kišice tople
natapao duše žedne.
O, oče Ante,
tko će nam sada
šaptati riječi
čudesnog svjetla,
što su kroz Tebe
od samog Boga
na nas se slijevale - bijedne!?

Zaplaka nebo nad zemljom našom
kad duša ode Ti gore.
Ostasmo jadne sirote...
More je ljudi
kraj lijesa Tvoga
pobožno prošlo,
da još jedanput
osjeti tračak
nebeskog svjetla,
pogleda lice fra Ante svoga,
to lice puno dobrote.

Toliki sprovod
odavno nije
Mirogoj video, stari.
Svih vrsta njegova djeca. -
Žalosne vrbe
spustile glave...
Tišina groblja...
koraci mukli...
krunice zvekću,
a svako srce jeca.

Zanosan govor
franjevca brata -
a zatim grobna tišina.
Zemlja je primila tijelo. -
Tisuće šute,
samo s breze
prosu se čurlik kosa,
ko biser u more tuge,
ko radost,
a ne opijelo.

Utjehu, oče,
svima si nama
poslao, šalješ i sada.
Još si nam bliže neg' prije.

A uspomena
na Te
fra Ante,
diko Hrvata,
ostat će vječna.
Ona ko sunce
nad svima nama sije.

I svi smo pošli
na mjesto mira,
da otpratimo Tebe,
tisuće, prepuni tuge...
Za divno čudo,
oblaka nestala,
zasjalo sunce,
(Tvoj pozdrav s neba!)
a oči suzne,
čarobne prosjaše duge.

I tada poče
duboki govor
učenog isusovca,
o skromnoj veličini. -
Ogromno mnoštvo
sluša bez daha,
a slika mila
oca nam dragog,
pred svima ponovo zasja
u svoj svojoj svježini.

S. M. Ljiljana A.
FDC

Zagreb, 27. travnja 1965.

Župljani Meterize i sluga Božji otac Antić

Kada čovjek prvi put stupa pred novu župnu crkvu u Meterize (novi Šibenik), lako zapazi novu župnu crkvu sv. Jeronima, ispred spomenik blagopokojnom papi Ivanu Pavlu II. i da se u toj župi kod mnogih vjernika ukorijenio jedan novi i potpuni pogled na svijet, život kao i na odnos ljudskog života prema Bogu i braći ljudima. Tu spomenik velikog Pape kao da potiče i ospozobljava ljude novog Šibenika da u svojoj vjeri gledaju svoj život i ljude oko sebe ljudskim i vjerskim duhovnim očima, a na to posebno djeluje novi župnik fra Ante Vukušić, dugogodišnji misionar u centralnom Zairu (Afrika), štovatelj sluge Božjega oca Antića koji je na MAŠI jeziku kod crnačkih urođenika širio upoznavanje i štovanje dobrote, svetosti i predanost života Bogu i ljudima po brojnim štovateljima oca Antića u svojoj misiji Luhwinja. Župnik fra Ante i u Meterize primjetno pokazuje, kao nekoć u Africi, da je suvremenim Šibenčanima za svetu vjeru i iskustvo karizmatske obnove kršćanskog života

potrebno upoznavanje Sluge Božjeg kao i molitve, jer brojni su Antićevi štovatelji koji se njegovom nebeskom zagovoru "mole i dobivaju", dok mnogima (i starcima i mladima) "čuda čini", što se pokazalo u šibenskoj bolnici kod umirućeg bolesnika koji je zagovorom dobroga oca Antića čudom ozdravio.

Župnik fra Ante po sluzi Božjemu ocu Antiću u župi moli i misli na one koji donedavno nisu imali ili još nemaju nikakav osobni svoj odnos prema vjeri, Bogu i prema otajstvima vjere

pa župljane iskreno potiče da što bolje upoznaju karizmatski život, djelo i ljubav Sluge Božjeg nudeći svima da što bolje upoznaju i nasljeđuju svetost oca Antića, koji je i poslije svoje smrti svim ljudima onaj evanđeoski sijač Božje riječi koju sije posvuda: na ulice (putove) Meteriza, u trnje, na kamenje kao i na duboko i plodno tlo ljudskih duša. Za svaku župu sluga Božji o. Antić, uvjeren je župnik, poslije svoje smrti i pred uskoro svoju beatifikaciju ima još više sjemena Božje riječi za ljudska srca i duše da ih obdari obiljem Božje ljubavi za sve koji se utječu njegovu zagovoru.

To su otkrili i upoznali Meterizani po "Antićevu danu" koji je održan u nedjelju 10. lipnja 2007., uz sv. mise (župnu u 10 i za mlade u 12 sati), kada su svi sudionici primili sličice sluge Božjega oca Antića, a neki uzeli i knjige, životopise, da se što iskrenije upoznaju sa velikom svetošću oca Antiće.

Sudionik

Na "Antićev dan" autobusom u župi Bilice

Da se kod vjernika u župi Bilice (predgrađe Šibenika) ostvari što bolji i ljepši život po Evanđelju, tj. u naslijedovanju Isusa Krista, pobrinuo se je mladi i promećurni župnik fra Jozo Jukić sa svojom kršćanskom i franjevačkom karizmom. Naime, za svoje župljane, posebno za siromašne prognanike u Domovinskom ratu koji su s boračkom na Prokljanskem jezeru više kilometara udaljeni od župne crkve Gospe od Pomišlja, župnik je providio za nedjeljnu i blagdansku sv. misu redoviti autobus koji vjernike besplatno dovozi i nakon mise vraća u njihove obitelji. Jednostavno rečeno, župnik fra Jozo, koji s mlađima umije igrati i nogomet, s autobusom je providio najudaljenijim i siromašnim vjernicima i prognanicima da iz najdaljenijih djelova župe mogu nedjeljom i blagdanom slaviti sv. misu kojom oplemenjuju svoj duh, dušu, obitelj i život da tako probude, osvijetle i više afirmiraju život svete vjere, nadje i ljubavi kao i smisao i poziv svoga ljudskog i kršćanskog života, što je mještanima Bilica bilo onemogućeno u doba komunizma - kada su samo oni najsvjesniji vjernici uz velike žrtve nedjeljom i blagdanima bili hrabri svjedoci vjere i kršćanske ljubavi prema Bogu i bližnjima.

U tom smislu je, doista, fra Jozin unajmljeni autobus, kako smo se uvjerili za "Antićev dan", u nedjelju 1. srpnja, postao sredstvom kod svih vjernika za obnovu i oplemenjivanja vjerskog i duhovnog života te im je za nedjelje i blagdane župna crkva postala premala za nazočne vjernike, što govori od njihovu svjesnom odnosu prema svetom i Svetome Bogu koji se po sv. misama, Božjoj riječi i otajstvima svetih sakramenata u župi Bilice dostoјno slavi pobožnim i

složnim pjevanjem koje predvodi uzorni vjernik i župljanin gosp. Boško Mihaljević, da sve euharistijske i molitvene susrete vjernika Gospodinom obogati u duhovnom aranžmanu euharistijskog i meditativnog pjevanja svih vjernika.

S pravom je na kraju "Antićeva dana", gdje su se vjernici Bilica upoznali s velikom svetošću života oca Antića u propovijedi o. vicepostulatora, zahvalni župnik kazao: "Eto, oče vice-

postulatore, zahvaljujući ti u ime svih vjernika za glas o svetosti oca Antića, napiši za glasilo DOA što si vidio i doživio u šibenskoj župi Bilice kod mojih vjernika: ništa ne uveličavaj i ništa ne oduzimaj, a svi ćemo se moliti da nam što prije dobri otac Antić dođe do slave i časti oltara!" Vjernici su svi uzimali sličice oca Antića da mu se mole, a neki i knjige da ga što bolje upoznaju.

Suradnik iz Bilica

Otcac Antić u šibenskom Šubićevcu

Pred blagdan sv. Ante Padovanskoga (13. lipnja) u župi sv. Ante u šibenskom Šubićevcu o. vicepostolator kauze sluge Božjega fra Ante Antića, fra Vladimir Tadić, predvodio je župnu pripravu sa slavljem sv. mise i uz propovijedi (11. i 12. lipnja) o Svecu svega svijeta i njegovu imenjaku ocu Antiću, uskoro našem blaženiku i svecu Crkve o kome postoji "olujni zavjet" njegovih roditelja (u oluji i šibenskom kanalu sv. Ante Padovanskoga pred kapelicom sv. Ante), a zavjet je glasio: "Sveti Ante, daj da ja i moja žena zdravi doplovimo (u čamčiću) svojoj kući i da mi žena rodi sina, bit

I najmlađi Šubićevčani su u zanosu slušali propovjed o sluzi Božjem ocu Antiću

će mu ime Ante i dat će ga za svećenika." Ovaj zavjet je vjero-dostojan i ispunjen je na cijelom životu dobrog oca Antića, pa nije ni čudo da ga mnogi zazivaju i mole u svojim molitvama diljem Hrvatske i svijeta kako to čine milijuni štovatelja sv. Ante.

Tako se je župa na Šubićevcu u Šibeniku, po želji svoga izvan-redno aktivnoga i mladoga župnika fra Josipa Gotovca, po "Antićevim danima" oduševljeno, vjerski i duhovno pripremila s brojnim vjernicima (stari, mлади и djecom) na slavlje svoga nebeskog Zaštitnika i patrona župe. Poprimjeruevanđeoske svetosti i krepostima Sluge Božjega kao i svetoga Ante župljan Šubićevca, koji su svakodnevno na večernjoj Euharistiji oživljavalii spomen na oca Antića i na sv. Antu, doživljavali su i poziv svoje vjere; svjesno živjeti i dje-lovati kao prava djeca Božja i istinski sljedbenici Kristovi u svijetu kako su živjeli i djelovali sveci Crkve. Po "Antićevim danima" i za duhovnu obnovu župe upoznali su da im kršćanska vjera nije ni najmanji teret koji tišti život, već da im vjera u

životu pomaže da budu oslobođeni od brojnih zala i zabluda (grijeha) za let u visine. Po življenu vjere kršćanin poznaje da je Bog ljubav i sigurnost, a njegova ljubav tajna sreće i radošći života.

Stoga su Šubićevčani sa svojim župnikom fra Josipom doživjeli po "Antićevim danima" svoga uskoro novog šibenskog blaženika oca Antića i da je on

doista svetac koji svojim štovateljima donosi u srca i obitelji radost, sreću i ljepotu života i da u životu mogu biti uvijek bolji učenici vječne Ljubavi, a to je bio cilj župnika s "Antićevim danima" za blagdan Sveca svega svijeta; pravi dani zahvale Bogu za svetost života dobrog fra Ante Antića u želji da se što prije i nanovo ponove!

Dopisnik iz Šibenika - J. G.

O. Antić i proslava Male Gospe u Gracu kraj Drniša

Aktivnošću župnika fra Josipa Matića na raznim promocijama duhovnog i kršćanskog života župe Gradac (Drniški), koja se svečanom trodnevnicom (od 5. do 7. rujna) pripremila za proslavu blagdana Rođenja BDM – Male Gospe (8. rujna) po duhovnoj obnovi župe s „Antićevim danima“, a predvodio ju je iskustveno i veoma pripremno uz propovijedi vicepostulator Antićeve kauze fra Vladimir Tadić. Makar su prvi dani bili kišni i prohladni, osjetilo se da Gračani cijene svoju vjeru, vole svoju crkvu i žele živjeti svetu vjeru po pobožnostima Mariji, koja je kroz cijelu povijest pri-

vlačila svoju djecu Isusu i učila kako će živjeti s Isusom, što je duboko u svom životu po Mariji, s Marijom i u Mariji naučio i proživiljavao dobri sluga Božji o. fra Ante Antić, koji je sav bio posvećen Mariji te osobno svakome svjedočio životom, pobožnošću, ljubavlju, bezbrojnim govorima, egzortama, duhovnim vježbama, neumornim isповijedima kao i tisućama svojih duhovnih pisama, koja su bez razlike počinjala s hvalom i slavom Mariji, a završavala s Marijinim blagoslovom.

Tako je duhovna trodnevna priprava doista bila u znaku Male Gospe i sluge Božjega o. Antića, a sastojala se od molitve sv. ružarija (krunice) i posebnim molitvama u čast rođenja BDM, te sv. misom i pripremnim propovijedima uz teme: „Otac Antić

i duhovna zvanja“, jer je ova godina u Šibenskoj biskupiji ‘Godina duhovnih zvanja’, „Sluga Božji i naša pobožnost Mariji“, te „Otac fra Ante Antić i posvećenje našega života“ na vigiliju Male Gospe kada se slavila posveta crkve Maloj Gospo, koja je nanovo i novim temeljima sagrađena poslije Domovinskog rata, a – prema muzejskom veoma bogatom prostoru ispod crkve – vide se i sačuvani temelji crkve iz 9. na 10. st. koju su Turci srušili u 18. st., a župljeni nanovo u baroknom stilu sagradili 1752. – 1757., da istu sudbinu rušenja doživi i u Domovinskom ratu od jugočetničke vojske (1993.) kao i cijela župa, koja je željom vjernika s novom crkvom nanovo oživjela u mladoj suvremenoj i samostalnoj hrvatskoj državi. Župnik je u trodnevnicu

nakon sv. mise posebno pripremio i izveo s mladima župe za sve vjernike kulturne i duhovne programe: „Hrvatski pjesnici o Gosi“, „Koncert duhovnih pjesama“ u izvedbi župnoga VIS-a „ZVJEZDICE“, te koncertom marijanskih skladbi u izvedbi opernog pjevača Hrida.

Pohvalno je spomenuti da su brojni vjernici kroz trodnevnicu pristupili i sakramenu sv. pomirenja, a kruna cijele procesije na sami blagdan Male Gospe bila je svećana procesija i koncelebrirana euharistija koju je predvodio i propovijedao dr. fra Šimun Bilokapić pred nekoliko tisuća Marijinih štovatelja iz cijelog drniškog kraja, dok se narodno veselje i slavlje priredilo u svim domaćinstvima župe.

Izvjestitelj iz Graca

O. Antić na Murteru – u župi bisera mora, sunca i kopna

U subotu 29. rujna o. g. proslavljen je najsvečanije blagdan sv. Mihovila ark., patrona i zaštitnika župe Murtera, koji se u veoma lijepoj, prostranoj i uređenoj župnoj crkvi slavi već više od 600 godina, a župnik je don Ivan Katić, dobro poznati i duhovni voditelj, vrijedni i angažirani pastoralac, i to ne samo za svoje župljane već i za veće ili manje skupine vjernika koji mu često dolaze iz različitih krajeva koliko s duhovnim toliko i još višetjelesno-psihičkim poteškoćama – njima odgovornom i svećeničkom duhovnom skrbi po savjetima i molitvi prilazi kao iskusni pregalac molitvenog i duhovnog života. Tako je don Ivan velikim angažiranjem pripremio od 27. do 29. rujna, kao štovatelj svetosti sluge Božjega oca Antića, za župu i „Antićeve dane“ uz sakrament pomirenja – sv. isповijedi svojih župljana, da oca Antića njegovi Murterani

što bolje upoznaju, zavole i naslijeduju kršćanskim evanđeoskim kreprenom životu u svojoj župi gdje je odaziv zaista bio pobožan i iznenadujuće velik – nezaboravan.

Svake večeri crkva je za vrijeme sv. misa i propovijedi bila

ispunjena brojnim vjernicima, a na blagdan nebeskog zaštitnika sv. Mihovila, koji se stoljećima u Murteru najsvečanije slavi svečanom procesijom i sv. misom, a ove godine je sve predvodio vicepostulator kauze oca Antića fra Vladimir Tadić, izgledalo je

da su brojni don Ivanovi Mureterani - čak i oni s Kornata (župi Murteru pripada oko stotinjak manjih i većih otočića na Kornatima - op. p.), koji se bave najvećim dijelom turizmom, ribolovom i drugim primorskim poslovima i brigama - ostavljali svoje brojne obveze da bi mogli što svečanije i duhovnije slaviti trodnevljem svoga nebeskog blaženika u liku sluge Božjega oca fra Ante Antića, koji po svo-

me rođenju i krštenju s otočića Prvića pripada Šibenskoj biskupiji kao i župa Murter.

Jednom riječju, kroz sva tri „Antićevo dana“ vjernici su se po sv. misama i prigodnim propovijedima zajednički molili za što prije proglašenje o. Antića blaženim i svetim, a to su sa svojim revnim župnikom odlučili moliti i ubuduće sve do Antićeve beatifikacije i kanonizacije. U njemu su upoznali svoga no-

vog nebeskog zagovornika i zaštitnika. Brojni su nabavili njegove knjige - životopise, a brojima je podijeljeno više od 800 sličica.

Tako je s iskrenom zahvalom vlč. Katića veoma svečano završilo slavlje sv. Mihovila uz stvarno uspješne i duhovno obdarene dane u Murteru - župi bisera mora, sunca i kopna.

Dopisnik s Kornata

Otok Prvić - izvorište Antićeve rođenja i krštenja

Župnik na otoku Prviću (kod Šibenika), vlč. don Božo Škember, sa svojim vjernicima u obje župe, Prvić Šepurina (župa rođenja i krštenja sluge Božjega oca Antića) i Prvić Luka (koju je posjetio iz Makarske i Zagreba otac Antić) radosno su iščekale i proslavile u nedjelju 30. rujna „Antićev dan“. Iako su župe krajem rujna nakon turističke sezone, kada na ljetnim odmorima ljetuje više tisuća domaćih i stranih gostiju, izgledale prazne i puste, dok se more na malim valićima ljeskalo poput ulja, vjernici otočića s don Božom osjetili su po sluzi Božjemu osebujnost Antićeve karizmatskog svetačkog života i djelovanja. Prozračile su se i zrcalile zatarabljene stare i nove

vikendice, a umirovljeni se župljani i mladi župnik s ponekim i rijetkim školarcima obradovali „Antićevim danom“ - probudrenom atmosferom duhovnog i vjerskog života. Nisu skrivali radost da im se na Prviću radio Sluga Božji, uskoro novi hrvatski blaženik i svetac, u velikom i

pokorničkom liku franjevca oca Ante Antića.

U Prvić Šepurini sa slikovitom i starom crkvom sv. Jelene, u kojoj je kršten dobri i sveti Sluga Božji, a nova je crkva Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo sagrađena 1878. i posvećena 1968. godine, jer bijaše

nedjelja, slavila „Antićev dan“ sa sv. misom i koncelebrantom vlč. župnikom, dok su predvoditelju o. vicepostulatoru fra Vladi misli i riječi u propovijedi navelale same od sebe. Ta, svi su se radosno našli u ovom svetom domu s vidljivo istaknutim i uspjelim likom i barjakom u čast sluge Božjega oca Antića, koji su njegovi Šepurinjani s ljubavlju, vjerom i pobožnošću prema našem budućem blaženiku i svecu dali izraditi. Svakako je i Prvić Luka – s nekadašnjim starim samostanom trećoredaca sv. Franje, a u drugoj polovici prošloga stoljeća su ga čuvali braća salezijanci s vitalnim pastoralom u obje župe – obnovila svoje vjerničko i časno sjećanje s „Antićevim danom“ u koncelebriranoj sv. misi i propovijedi o životu oca Antića, koji se već dobro na Svetoj Kongregaciji za proglašenje svetih poznaje i naziva „apostolom milosrđa Božjega“, što je čast i Lučanima u Luci da je Sluga Božji posjećivao i njihov samostan i župnu crkvu posvećenu Gospi od anđela.

Na kraju svetih misa u obje prvičke župe svi su vjernici mo-

lili za što skoriju Antićevu beatifikaciju, a podijeljeno im je više od 280 sličica, dok je župnik don Božo, jer mu „Antićev dan“ zajedno s vjernicima bijaše duhovna čista senzacija, najiskrenije zahvalio o. vicepostulatoru.

Šepurine i Luka – nadati se je – odoljet će danas teškoće svoje starosti, jer će im po proglašenju oca Antića blaženim i svetim i starost postati prolazna. Treba im možda danas još više kršćanske svijesti, srca i duha

života vjere, jer se obje župe na laze na izvorištu Božje promisli o rođenju, krštenju i pozivu na svetost života sluge Božjega fra Ante Antića, a preko njega svi ma nama vjernicima.

„Ostavili smo i Šepurine i Luku u duhovnom ushićenju, a i s osjećajem i željom ponovnog susreta s vitalnim i vrijednim župnikom don Božom i njegovim vjernicima na Prviću.

f.v.t.

Šibenčani proslavili 90. obljetnicu svećeničkog sv. reda o. Antića

Krajem srpnja, u nedjelju 29. VII. 2007., brojne štovatelje sluge Božjega o. Antića u Šibeniku i okolini nije zasmetala silna vrućina s više od 40 stupnjeva, niti turistička tišma kao ni održavanje međunarodnog festivala djece. Za svu svoju duhovnu sreću i radost štovatelji oca Antića, kako iz župa grada tako i okolnih župa, brojni vjernici ispunili su crkvu sv. Lovre da svečanom misnom koncelebracijom i poniznom molitvom zahvale Bogu i Vječnom Svećeniku – Isusu Kristu – za sveti Svećenički red, koji je dobar otac Antić primio prije 90 godina, tj. 29. VII. 2007. u franjevačkoj sa-

mostanskoj crkvi sv. Lovre u Šibeniku.

Bila je to i prva sv. misa – euharistija – koncelebracija fra Ante Antića sa šibenskim biskupom Lukom Pappafava, koji je apostolskim indultom za fra Antu Antića dao oprost od nedostatka kanonske dobi, a s njim je zaredio i Antićeve kolege (fra Ivana Gančevića, fra Dionizija Himicu, fra Karla Nolu, fra Metoda Ramljaka, fra Lovru Tomasevića i fra Čiru Vrcana), te su kod primanja Svećeničkog reda i ovom prvom euharistijom doživjeli s posebnim uzdignućem duše doživjeli Otajstvo ljubavi Božje, koja je posebno za o.

Antića – možemo vjerovati – bila privatna Božja objava Antićevom cijelom životu, radu i djelovanju. Novoređenik o. fra Ante Antić moći će od tada s najvećim uvjerenjem za sebe posebno misliti, da mu je Isus dao svoju vlast, jer je s Isusom Antić gotovo potpuno živio i Isus u njemu, što će fra Ante u svom djelovanju i u punini svoje magistarske, profesorske i apostolske službe jasno svedočiti.

Antićevi pokloni Isusu: predanja, sv. mise, djela, geste, pogledi kao čini, govori, savjeti, duhovne obnove, brige za svećenička i redovnička zvanja, pomoći najpotrebnijima, ispovije-

danje više kao apostolat Božjeg milosrđa... jasno su ga očitovali u Crkvi i svijetu da cijelim svojim bićem i životom živi, radi i misli s Isusom, u Isusu i po Isusu, čime je postao do smrti najveća propovjednica Evanđelja, Isusove ljubavi, a sam je Isus mogao svjedočiti da je djele njegova milosrđa, ljubavi. I kao takav je u svom svećeničkom i redovničkom poziv Antić uvek bio pred svim ljudima obdarjen darovima Isusova Duha. Bio je, kako sam Antić piše u svome spisu, onaj o komu je Isus sam govorio svome sluzi Antiću: "Kao mene mora i njih istrošiti goruća žđa za proslavom Moga Oca i spasenjem duša; moraju ljubiti kao ja križ i otkupiteljske muke" (Sšis 'Moja usrdna i jaka Molba Ljubavi' – o. Antić). To su sve bili dostojni razlozi brojnim štovateljima Sluge Božjega u Šibeniku i okolini, a posebno brojnoj rodbini oca Antića u Zatonu, Šibeniku i Zagrebu da su sa zahvalom Bogu mogli slaviti 90. obljetnicu Antićeva Svećeničkog reda u crkvi sv. Lovre, koja bi po beatifikaciji i kanonizaciji Sluge Božjega mogla postati u Šibeniku jedno malo ali i prekrasno svetište istinskim štovateljima o. Antića kao i živim klanjateljima Euharistije, koju je fra Ante češće slavio u crkvi sv. Lovre.

U homiliji je vicepostulator fra Vladimir Tadić podsjetio na radost Crkve kod ređenja novih svećenika, kao i na krize u Crkvi kada ih nema. Naglasio je Antićevu veliku ulogu u odgoju mlađih svećeničkih i redovničkih zvanja kao i oživljavanje euharistijskog života u Crkvi po svećeničkim zvanjima, jer je u Šibenskoj biskupiji posvećena molitvom i prošnjom za svećenička zvanja po želji i nalogu šibenskog biskupa mons. Ante Ivasa. Zato je 90. obljetnica Antićeva svećenstva bila u znaku pitanja: Molimo li za nova svećenička i redovnička zvanja i da li olako zaboravljamo nedjeljnu sv. misu

– euharistiju – koju je dobri Sluga Božji s najvećim žarom ljubavi svakodnevno slavio i oživljavao kod brojnih svojih štovatelja za cijelog života među nama?

Na kraju ove jedinstvene obljetnice svećeništva o. Antića, koje će on kroz vječnost s navećim žarom ljubavi slaviti, gvardijan samostana sv. Lovre fra Kate Topić iskreno je zahvalio ocu vicepostulatoru, predvoditelju slavlja, župniku župe Bezgrešnog začeća u šibenskoj Cr-

nici i vlč. don Boži Skemberu, župniku župe Prvić Šepurine u kojoj je otac Ante Antić rođen i kršten, a osobitu zahvalnost je naglasio i svim vjernicima grada i okoline kod ove značajne fra Ante Antića obljetnice, u čiju su čast svi štovatelji otpjevali zahvalnicu "Tebe Boga hvalimo", dok je pjevanje predvodio iskreni štovatelj oca Antića, šibenski orguljaš gosp. Rafael Lovrić Caparin.

Sudionik

Čestitka za Božić i Novu godinu

Bog je ljubav!

Čestitam Vam: Sretan Božić i Novu godinu!

Budite sretni, budite veseli, budite čisti i u duši i u tijelu kako od Vas traži Bog i vidjet ćete u sebi, u svom Ivi, u svojoj djeci, u svom domu, da nad Vama svima stoji, vlada Bog, Njegov blagoslov, Njegova ljubav.

To Vam želi uz sv. blagoslov odani

Fra Ante Antić

AP III 23/10

Nadbiskup i metropolita dr. Frane Franića

MOJI SUSRETI S FRA ANTONOM ANTIĆEM (2)

Antićev život redovnika, svećenika, karizmatika, duhovnoga vođe i isповједnika nije bio tek tako, kako neki u redovništvu i Crkvi zamišljaju. Ovdje donosimo i nastavljamo susrete i misli splitskoga blagopokojnog nadbiskupa dr. Franića na temelju njegova dubokog i teološkog iskustva i zapažanja, što implicira na pravo i potpuno poznavanje oca fra Ante Antića, apostola milosrda i ljubavi Božje.

Rekao bih ovdje s potpunom istinom svoje vjere da je za mene – premda sam pred Crkvom odgovoran za svaku riječ i sud svoje biskupske službe – Božji sluga, otac Ante Antić bio živi svjedok kršćanske svetosti. U tome je sva njegova veličina po redovničkom franjevačkom pozivu. Može se netko pitati, pa što je taj čovjek, siromašni fra Ante, napravio da ga svi koji su ga susreli drže herojem vjere u Katoličkoj Crkvi i našem hrvatskom narodu. Je li on izgradio koji samostan? Je li sagradio koju crkvu? Je li možda bio provincijal? Gvardijan! Ništa od svega toga. Samo mali čovjek, mali brat serafskog i siromašnog Frane iz Asiza. Mali čovjek koji je ostvario u svojoj duši do vrhunca snagu Kristove ljubavi, kao i Seraf iz Asiza.

Gledao sam ga i štovao kao sveca

Sreća je da je iz južne Hrvatske, iz Makarske, po dužnosti i posluhom došao u Zagreb. Mi u južnoj Hrvatskoj rekli bismo: To je onaj Antić. Znamo mi dobro tko je on i što je on, kao što su govorili Nazarećani za Isusa,

svog sumještanina iz Nazareta: „Zar iz Nazareta može nešto, dobro izići?!“ (Iv 1,46). Ali kad je fra Ante iz Makarske presađen u Zagreb, onda je on postao kao povrće koje se presaduje na obradeeno tlo da dobro uzraste. Tako je s Antićevim prelaskom bilo kad je po službi magistra prešao u Zagreb. Zagrepčani su znali bolje procijeniti Antićevu duhovnu veličinu, nevidljivu, mističnu, karizmatsku, ali intuitivnom snagom svoje vjere – sensus fidelium – osjećaj vjernika – što mi ovamo dolje prakticiramo, a ne čekamo kada će ga Crkva potvrditi pa da ga onda počnemo štovati. I ja sam ga tako gledao i štovao kao sveca, po privatnom uvjerenju – osobnom uvjerenju, držeći da je svetost Evangelija u snazi duše, u heroizmu ostvarenja vjere, ufanja i ljubavi. Te su kreposti više od vizije. Ne znam još je li otac Antić imao nekih vizija? Je li imao nultarnji govor. To će kazati sada oni koji to istražuju. Ali ja sam video iz njegova govora, osobito u prirodi mojih isповijedi pred njim sve do 1965. godine, kad god sam dolazio na Biskupsku konferenciju ili u drugim zgódama kad sam

(Nastavak iz prošlog broja)

se išao rado ispjediti kod fra Ante. On bi mi uvijek naglasio: „Vi ste moj biskup. Nastojte u svemu biti čovjek Božji!“, kao što je on to bio svima, a on nije to rekao o sebi i za sebe. Ja sam to, qdlično, vidio kod fra Ante, jer je bio čovjek koji traži samo Boga i volju Božju, jer je sav u Bogu bio uronjen. To je bila moja intuicija, moje najjasnije i potpuno i živo uvjerenje. To je bio moj osjećaj kao i svih vjernika i poštivalaca oca Antića koji su ga posjećivali.

Imao je dar proroštva

Po ocu Antiću svatko je trebao težiti da bude čovjek Božji, a posebno biskup koji svakoga ljubi, osobito svećenika, a jednako i vjernika kao svećenika. Antić me je učio: „Tvoja ljubav mora biti univerzalna, bez obzira živi li u tvojoj biskupiji onaj koji vjeruje ili onaj koji ne vjeruje, onaj komunist, onaj liberalac ili onaj agnostik, onaj pravoslavac ili onaj musliman.“ Antić je od mene tražio živu i univerzalnu ljubav za svakoga. Osobito mi je naglašavao da ne govorim protiv svećenika, „jer su to tvoja djeca; jer to uči Drugi vatikanski sabor“. Antić nije bio doktor teologije, a u njegovoj provinciji bilo je mnogo doktora i pobožnih i svetih fratarata, ali ni o kome nije ostao glas svetosti kao o njemu. Što je to

Antić imao u životu izvanredno i veliko? Njegova je prava veličina bila iznutra. Imao je darove prošta ili druge darove kao što je dar gledanja u dubine duše i srca, a to nije nikome otkrivao, ni ja to nisam vidi. Može biti da je i čuda neka činio, ali ona mi nisu bila poznata osim onima kojima je čudo učinio. On to nikome nije otkrivao, iz njega je izaravalo najviše ovo da je on sav bio čovjek Božji i da je sav živio Božjim životom koliko je to čovjeku moguće, a život Božji u čovjeku je Božja ljubav i Božja istina, jer Bog je Ljubav. I mi moramo biti takvi da živimo Božjim životom, koga je dobri otac Antić cijelim bićem svjedočio.

Poznavao me je u nutrini duše

Mene je, to sam već spomenuo, on osobito upozoravao: „Pazite da vi kao biskup ili nadbiskup budete jednako pravedni i ljubazni prama fratrima u vašoj nadbiskupiji kao i prema vanjskim svećenicima.“ I dok sam bio profesor 40 godina na našoj bogosloviji, pa sam poznavao i živio s tim svećenicima kao njihov odgojitelj i s njima razgovarao... Antić me je u nutrini duše poznavao, a ja sam jasno vidio koliko mi to vrijedi u radom odnosu sa svakim svećenikom i kolika mi je obveza da sa svakim franjevcem, kojega možda nisam ni poznavao dok je bio đak – student teologije, uspostavim jednakе odnose ljubavi i da to živim i iskazujem svojim govorom, osjećajima – djelima. Uvjerjen sam da to mogu posvjedočiti sva braća provincije, od o. provincijala pa do posljednjeg brata u provinciji, da je uspostavljeno pravo prijateljstvo i bratstvo između dva klera. Ta svi smo djeца Božja i sinovi istoga naroda. Kako ja kao biskup mogu nešto tako raditi da bih pravio razliku između redovničkog i dijecezan skog klera? A to ja duboko sma-

Akademske slike, Bruno Bulić (penitent) Šibenik - Gospa van grada

tram i vjerujem kod mene bila zasluga molitava oca fra Ante Antića, kad se uspostavilo takvo prijateljstvo koje može biti za uzor i primjer, pogotovo za druge biskupije u kojima su ta dva klera jalna. Neka! Što je jači samostan, što je jača bogoslovija u Makarskoj i sjemenište u Sinju – što ima više kandidata – to je neni isto, kao da su moji kandidati; moji, u navodnim znakovima, moji u Splitu.

Dakle, tu se vidi kako je dobro i vjerni fra Ante Antić držao do ljubavi bratske između svećenika i između svećenika i naroda, da ne vršimo svoje poslanje

autoritativno – bilo kao biskupi, svećenici ili očevi u obitelji i profesori u školama, s nekim svojim zahtjevima i pretjeranim autoritetom, nego da zaista svima služimo u ljubavi. To je ljubav križa. Služiti, pomirivati se svaki dan. Oprati svakome. Zaboravljati. To je bilo najjače svjedočanstvo oca Ante Antića, koje je on savršeno ostvario, a ja sam bio u to potpuno uvjeren kao i drugi koji su mi o fra Antić govorili. To je bilo savršeno autentično i cjelovito asimilirano kod oca Antića.

(Nastavak u idućem broju)

Dragi moj Doktore!

Iz svega srca i sve duše zahvaljujem Vašoj velikodušnoj blagodarnosti. Svakim dobrom odvratio Vam dragi Bog. Za Sve svete i sveti Dušni dan želim da sa svojom dragom i plemenitom gospodom pristupite na svete sakramente i molite za se, za svoju djecu, za svoje žive i mrtve i za me, a ja će se Vas sjećati i biti duhom s Vama.

Blagoslivlja Vas, zahvaljuje Vam i harno Vas pozdravlja Vaš odani

Fran Ante Antić

AP III 23/3

IZ BILJEŽNICE NEVENKE JURAČIĆ (2)

Svjedočenje o duhovnom vodstvu oca Antića

Susreti s ocem Antićem bili su pokornici penitentkinji istinska ljepota za duhovni život

Nevenka Juračić

Studen 1925.

Imaš li prilike da učiniš šta dobra? Ljubav za sirotinju neka ti bude najljepši cvijet tvoga srca. Učini drugima, pa će i Bog tebi učiniti.

Prosinac 1925.

"Uvijek me možeš pitati što god hoćeš." I on šuti, kao da me time bodri da razvežem svoj jezik i progovorim po miloj volji. "Skini prašinu koja se skupi u tvojoj duši. Uvijek se bori protiv zla i tako ćeš se najbolje učvrstiti u dobru."

Siječanj 1926.

Sačuvaj radost koju imaš u duši. Budi uvijek vedra i sretna što nosiš Boga u sebi.

Studen 1926.

Unesi u svoj dom mir i sreću novoga bračnog života. Budi dobra i vedra, moli Boga da te na tom novom putu vodi misao na Njegovu Majku i Njegov križ, da tako možeš sve teškoće budućeg života podnijeti s pomoću Božjom.

Godina 1927.

Uzmi svaki dan koji samotni i tihi čas – da se daleko od svojih nađeš u tihoj sobici, pa se tu predas potpuno svojoj duši. Te časove posveti Bogu i razmatraj o Njegovoj ljubavi.

Godina 1929.

Jesi li već majka? Potpuno se pouzdaj u Boga i u nebesku Majku kojoj si se predala i Ona

će ti biti pomoćnica u svim patnjama.

Sada klekni, pomoli se i s pokajanjem, nadom i ljubavi prinesi svoju dušu pred priestolje Vječitoga.

Godina 1930.

Svi moramo trpjeli za grijeha naših praroditelja. Sudbina je volja Božja i protiv nje ustajati je grijeh. Zato primi sve iz Njegovih ruku i budi sretna ako pođeš Njemu, jer prije ili kasnije rastat ćeš se s ovim svjetom. Ugledaj se u prve kršćane, pa ako je volja Božja da umreš prije – ne opiri se, već se poput svih mučenika predaj u ruke Njegove i primit ćeš plaću Njegovu.

Godine 1932.-1943.

Zar sam se toliko godina predala svijetu i njegovu utjecaju? Hvala Ti, Milosrdni, što mi još ostavljaš, pa bilo to i vrlo malo vremena da popravim što sam zanemarila u svom životu. Sada ću sve svoje zlo sažeći u ljubavi Tvojoj. Od sada ću samo Tebi pripadati i sve ću činiti samo što se Tebi sviđa. Daj mi da do konca ustrajem ljubiti Te čistom dušom.

"Tko jede moje tijelo i piye moju krv, ostaje u meni i ja u njemu!" (Iv 6,56).

Došao si danas meni – hvala! Sretna je duša moja! Primi moju vjeru i ljubav, pokajanje i poniznost. O sveta Pričesti! Ni sam zaslužila toliku milost. Obri-

ši mi suze pokajnice i daj da osjetim duboku radost, koju daješ svetim dušama. Daj da ostanem uvijek takva, da se možeš odmoriti na mojoj pročišćenoj duši.

"Budite spremni, jer u čas u koji ne mislite, doći će Sin čovječji!" (Lk 12,40).

Da, doći će taj čas, taj dan i zadnji je čas da sve uredim – i dostoјno dočekam susret s Bogom. Od danas neće mi ništa biti teško, a Ti me vodi da spriječim sve zapreke koje bi me mogle odvesti od ljubavi Tvoje. Daj da smrti svojoj pođem ususret sa čistom i mirnom savješću. Gospodine moj, Ti koji znaš i vidiš sve, znadeš i za moju želju da budem što bolja. Daj da još ovdje na zemlji što više trpim, da tako očišćena jednom stupim pred lice Tvoje.

"Kako su uska vrata i tjesan put koji vodi u život i malo ih ima, koji ga nalaze" (Mt 6,14).

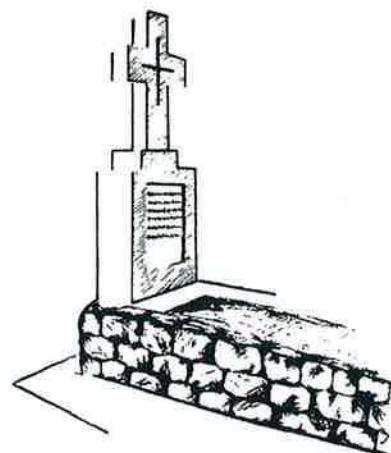
Dva su puta – ili put trnja ili put pun ruža. Zar da pođem kroz trnje da me bode? Da, ipak ću poći tim putem – putem trnja i bola. Bol je jedini put koji će me dovesti bliže Bogu. Kada ću satrti svu svoju zloću – ja ću kroz te staze trnja ubirati ruže – po kojima ću stići u život najveće radosti!

O moj Isuse, pomozi mi u ovoj odlučnoj borbi! I ja sam Ti mnogo zadala muka, daj mi svoju svetu ruku i povedi me da nikada ne zalutam s prave staze života!

Pred nama podoše u život vječni štovatelji oca Antića

Uršula Rašić – Rijeka
 Stanislav Zlatar – Zagreb
 Marko Botica – Sinj
 dr. Frane Vinko Golem – Zagreb
 Mery Filipeti – Makarska
 Abram Turina – Veliko Brdo
 Lidiya Supuk – Šibenik
 Marija Tadić ž. Jakova –
 Udovičići
 fra Tomislav Zdenko Tenšek –
 Zagreb
 fra Ljubo Muslim – Zagreb –
 Split
 Zdenka Skejić – Šibenik

Marija Korljan r. Visković –
 Split
 dr. fra Jozo Vasilj – Humac
 don Živan Bezić – Grohote
 (Šolta)
 Vjekoslav Kulaš – Šibenik
 dr. don Ante Kusić – Split –
 Imotski
 Vlč. Josip Korpar – Zagreb
 Ak. kipar Ante Starčević –
 Zagreb
 Fra Tomislav Duka – Živogošće
 Vlč. dr. Mladen Karađole –
 Šibenik – Zagreb

**Gospodine, udijeli
im pokoj vječni!**

**DR. FRA TOMISLAV
ZDENKO TENŠEK,
franjevac kapucin**
 Zadravac (ž. Orahovica),
 1. 10. 1943.
 Zagreb, 31. 8. 2007.

**Otac Tenšek – delegirani
sudac u kauzama o. Antića**

Ugodno i predivno je živjeti i provoditi život s dobrim, skromnim i istinskim redovnikom franjevcem kakav je bio cijeli život i uzorno i plodno djelovanje pokojnog fra Tomislava Zdenka Tenšeka, u svemu ponizan i jednostavan, ugodan i nigdje nemetljiv, pažljiv prema svakome a posebno malima, marljiv i zadovoljan makar u stalnom, odgovornom i aktiv-

nom pokretu na njivi Gospodnjoj, u svemu discipliniran i polako diskretan i veoma pobožan u Hrvatskoj franjevačkoj i kapucinskoj provinciji sv. Leopolda, neumrni pastoralni djelatnik i katehet, angažiran provincial svoje redovničke provincije i slobraće, profesor, predavač i dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, pisac vrijednih i različitih znanstvenih skripta za svoje studente, delegirani sudac zagrebačkih nadbiskupa u obje završene kauze (istražni postupak o glasu i svetosti života i o čudu po zagovoru) sluge Božjega o. fra Ante Antića, a uz to aktualni i pronicavičansuradnika Vicepostulature Sluge Božjega. Značajan za Crkvu u kompleksnim vremenima komunističkih progona kao i u godinama Domovinskog rata. Teško ćete naći i jednog drugog Tenšeka nakon njegove sestrice smrti u petak, 31. kolovoza, koja ga je iz zemaljske stvarnosti pozvala u nebeski onostrani život Božjih ugodnika da slavi i hvali svog Gospodara života i svake smrti kome je s najvećim oduševljenjem služio poput serafskog sv. Franje iz Asiza, jer je fra Tomi-

slav nastojao i želio u svemu i svakome biti učenik Franjine ljubavi, koja se pretvorila u inicijativu "Centra za promicanje civilizacije ljubavi – Mt 25,40" čiji je vidljivi uspjeh o. Tenšek očito iznio u svojoj posljednjoj knjizi "Biti dom ljubavi".

Pobudno je svim štovateljima sluge Božjeg o. fra Ante Antića da je o. Tenšek, kao mlađi provincial provincialne franjevaca kapucina i mlađi teolog znanstveno i teološki obrađivao temu: "Teološki oslonci duhovnosti fra Ante Antića", naglašavajući kako je Sluga Božji najiskrenije i sav rasvjetijen" u svemu držao da je Isus jedini duhovni vođa, pa je dosljedno tome svoju ulogu u vođenju duša shvaćao eminentno kao usmjerenje svake osobe prema Isusu Kristu". U svom radu istakao je tri karakteristična vida na kojima je o. Antić inistirao na putu napredovanja čovjeka u duhovnom životu i radu: 1) o duhovnom odcjepljenju od svoga "ja", o svojih nagnuća i svojih "ljudskih prava"; 2) o "duhovnom djetinjstvu" (ostaniponizan, siromašan duhom i mälen, malen, dijete pred Gospodinom") i 3) o duhov-

nom pounutarnjenju (budi nutarji čovjek), a to je za oca Antića značilo suradivati s milošću koja "zove unutra" i pomaže da "staro otpadne - nestane".

Dr. Tenšek će među prvima teološki početi da znanstveno iznese Antićev život u odnosu prema Presvetom Trojstvu kao i kristocentričnost Antićeva života i djelovanja, u čemu je posebno obradio pojam "svete ljubavi", tj. Kristove i Božje ljubavi, koju je dobro otac Antić ne prestano isticao u gotovo svim svojim spisima i svojim bezbrojnim pismima koje je pisao za svoje duhovne sinove i kćeri diljem Hrvatske i preko njezinih granica. "Za dobrog Slugu Božjeg - pisao je o. Tenšek - bila je ljubav prema Bogu cilj u kojem čovjek treba upravljati cijelo sadašnje stanje svoga života..."

Takav pogled i stav dr. Tenšeka bit će najjača preporuka njegova pok. subrata fra Hadijana Boraka (4.3.1993.) da ga u kanonskom postupku u kauzi Sluge Božjega za delegiranoga sudca naslijedi njegov subrat fra Tomislav Zdenko Tenšek, što je nadbiskup i kardinal Franjo Kuharić po molbi o. vicepostulatora s najvećim povjerenjem i potvrdio te je o. Tenšek kao delegat njegove uzoritosti kardinala Kuharića savjesno iznio "Početak, tijek i završetak biskupijskog procesa o Sluzi Božjem pred Zagrebačkom nadbiskupijom" kao i kazu o vjerovatnom čudesnom ozdravljenju po zagovoru oca Antića u ime današnjega nadbiskupa i uzoritog kardinala Josipa Bozanića, a obje svoje službe u kauzama dostavio je posebnim svojim dopisom i Svetoj Kongregaciji za proglašenje svetih u Rimu (1995. i 2000.) što su učinili i ostali članovi sudišta najvećim znanstvenim i kritičkim radom. Nesumnjivo je službeni Teneškov dopis za Svetu Kongregaciju bio i Božji glas o uzoru i sjajni dokaz velike svetosti Sluge Božjega, koja je kod istražnog po-

stupka kao i u kauzi o čudu vjerovatno imponirala duši teologa i svjedoka Antićeve svetosti, što je o. Tenšek potvrđivao po svojim misnim slavlјima za "Antićeve" kao i aktivni član suradnika Vicepostulature.

Uvjereni smo da je svim štovateljima o. Antića na zemlji posebno žao da o. Tenešek nije doživio i konačni završetak kauze Sluge Božjega na Svetoj Kongregaciji u Rimu, što je posebno i s najvećom ljubavlju očekivao, a vjerujemo da će se u nebu natu nakanu zauzimati i moliti. Naša mu Vicepostulatura najiskerenije i najtoplje zahvaljuje za sve što je učinio kod širenja, glasa o svetosti o. fra Ante Antića, upućujući iskrenu sućut njegovoj Hrvatskoj kapucinskoj i bratskoj provinciji, koja glasi: "Vama, mnogopoštovani o. Provincijale i svoj braći franjevaca kapucina - u svoje osobno ime, u ime Vicepostulature sluge Bož-

jega o. fra Ante Antića i samostana braće Majke Božje Lurdske u Zagrebu - izražavam iskrenu i bratsku sućut povodom smrti zaslžnog člana Vaše redovničke Provincije o. fra Tomislava Zdenka Tenšeka, koji se kao biskupski delegirani sudac svesrdno intenzivirao na završenim kauzama (u istražnom postupku i o čudu) o Božjem Sluzi ocu Antiću, čime je očitovalo svoju veliku i franjevačku dušu za promicanje Božje svetosti kod oca Antića kao i svih hrvatskih kandidata kod uzdignuća na čast oltara. Zbog njegove izvanredne ljubavi prema svetosti svetih njegova će uspomena u Vicepostulaturi oca Antića i u samostanu Majke Božje Lurdske biti trajna i veoma značajna. A Gospodin mu je već podario merces magna nimis.

Vicepostulator
fra Vladimir Tadić»

Ne navezati se na prolazne forme

Bog je ljubav!
Dragi moj Sinko!

Milost Duha Svetoga neka Vas vodi, jača, rasvjetljuje, uči i posvećuje!

Ima 3-4 dana da mi je jedan gospodin - Vaš prijatelj - donio Vaše cijenjeno pismo. Bio sam dva mjeseca u Vrhovcu. Poslije sam obolio i došao u samostan, ima brzo mjesec dana. Sada mi je ipak lakše. Kod mene je bio dvaput preč. don Ante. Hvala dragom Bogu da je on dobro. Moram priznati da ste mi Vi, velećijenjena Vaša dobra gospođa i Vaša draga djeca često na pameti. Želim Vam posebno prosvjetljenje Duha Svetoga. Ja zahvaljujem Gospodinu da ste se dobro snašli i da Vam posli polaze za rukom. Molim Vas, nemojte misliti po ljudskom shvaćanju i mišljenju. Ne budite navezani na prolazne ljudske forme koje ne ulaze u vašu ni moralnu, ni socijalnu, ni intelektualnu vrijednost. Više gledajte u Boga, na Njegovu svetu volju, na Njegov sveti zakon i zapovijedi. Vi ste dijete Provdnosti! Vi ne smijete biti rob materije, novca, namještaja, robe, prolaznih, nestalih, zemaljskih dobara. Ja Vas hoću da ste Božji čovjek - homo Dei, koji se Boga boji, Njemu se moli i drži se Njegovih zapovijedi i poštuje u svemu sv. volju Božju.

Čuvajte živce, mir, gospodstvo nad samim sobom. U svemu razborit, pravedan, trijezan, umjeren, jak, odlučan, velikodušan, plemenit.

Dragi Sinko, čuvaj čistu savjest. Na Vašoj duši neću niti smijem vidjeti grijeha. Hoću, da ste uvijek u milosti Božjoj i po volji Božjoj.

Sve Vam dobro želim i prosim. Iz srca Vas blagoslovila odani i vjerni duhovni otac

AP III 23/5

Fra Ante Antić

Uslišanja - zahvale - preporuke

Dobri oče Antiću! Hvaljen Isus i Marija! Moli se za moju župu i za sve one koji su mi u njoj povjereni. Posebno ti preporučujem svoju majku, sestruru i sve u obitelji, kao i sve one koji su u nevoljama i koji se meni preporučuju u moje molitve. Posebno ti preporučujem one u župi koji nemaju nikoga da ih se sjeti... U ime Oca i Sina i Duha Svetoga! A uz ove preporuke primi najiskreniju zahvalnost da sam mogao doći na tvoj sveti grob i u tvoju siromašnu i blagoslovljenu sobicu.

Vlč. Velimir Maglica –
Australija

Dobri slugo Božji, oče Antiću! Hvala ti za uslišane moje molitve, koje sam uputila tvojemu nebeskom zagovoru. Tvojim velikim zagovorom primila sam veliku milost da sam mogla kupiti stan za svojega bolesnog sina, čime se je riješio moj veliki problem. Vjerujem da se bez tvoje velike pomoći na nebu to za mene i sina ne bi moglo nikako izvesti. Ovo je drugi put da si mi uslišio moje molitve – želje. Hvala ti! Preporučujem se i ubuduće tvojemu velikom zagovoru.

Ivanka – Split

Za neizrecive Božje milosti – koje smo našim sveučilišnim i prosvjetnim životom i radom po zagovoru i nebeskom pomoći dobrog oca Antića primali za veliko svjetlo svete vjere i radost Božjega mira u našem braku i obitelji, iskreno s vjерom i ljubavlju zahvaljujemo Sluzi Božjemu, posebno za one godine kad smo zbog vjere bili šikanirani, a i danas je naša jutarnja i večernja molitva za beatifikaciju o. Antića svakoga dana na našim usnama. Osobitom milošću Božjom po zagovoru Sluge Božjeg držimo to što pobožno primamo i sv. sakramente kao popudbinu našem životu. Darujući svoj iskreni obol za troškove beatifikacije, ne želimo da se spominje naše ime i prezime jer dragi Bog sve zna, a Sluga Božji neka nas i dalje zagovara, rasvjetljuje i čuva svojim nebeskim zagovorom.

Zahvalna Magdalena

U znak zahvalnosti za uslišanu molitvu po zagovoru sluge Božjega oca Antića dostavljam svoj skromni prilog za troškove njegove beatifikacije.

Marijana – Zagreb

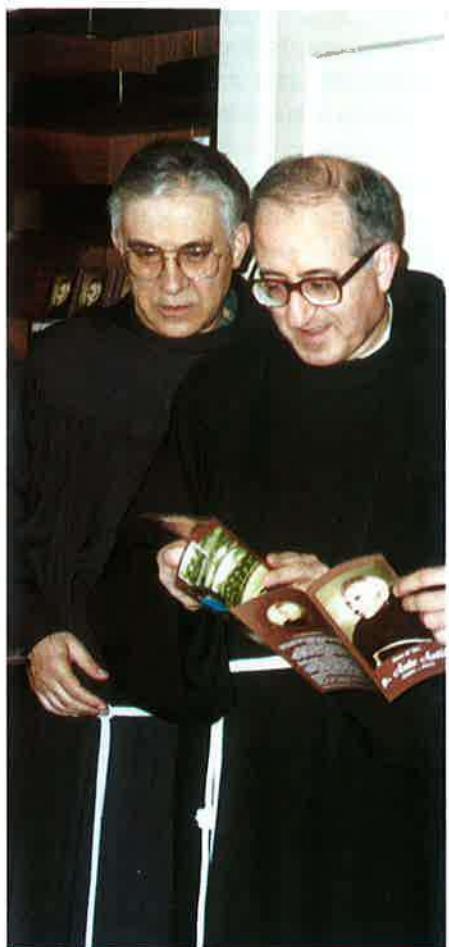

Dragi naš oče Antiću! Hvala ti za našu veliku i ispunjenu želju koju smo ovdje od tebe i Blažene Djevice Marije vjerom i molitvom zavapili. Dobili smo dvije prekrasne djevojčice, hvala Bogu, žive i zdrave. Ovo je prvi put kod tebe i tvoga groba ovdje u Zagrebu od kada smo te živom vjerom i nadom molili da dobijemo djecu. Moli se dragi naš Slugo Božji i dalje za nas Blaženoj nebeskoj Majci i svetima da nam djeci budeš u pomoći i da se očuvaju od svakoga zla, a i za nas se moli da u svetoj vjeri i dobroti što bolje odgojimo dječcu. Čuvaj nas i sve naše prijatelje i dobre i drage ljudе. Od svega srca HVALA I ZAHVALA!

Tvoji Nada i Tonči
iz Dalmacije

O. vicepostulator na sastanku kod generalnog postulatora u Rimu

Dana 19. lipnja ove godine u Rimu je o. vicepostulator fra Vladimir Tadić posjetio generalnog postulatora Franjevačkog reda Male braće, oca fra Luku M. De Rosa, a dogodilo se to u nazočnosti subraće dr. fra Dragana Nimca i dr. fra Stjepana Čove. Nakon dugoželjenoga i očekivanoga susreta, pozdrava i zahvalnosti na obostranim poslovima (vicepostulatora koji je kao produžene ruke postulatora izvan Rima i postulatora u samoj kongregaciji za proglašenje svetih u Rimu) na kauzi sluge Božjega oca fra Ante Antića, koja je stigla do treće (posljednje) faze, obojica su izrazili radost da su svi dosadašnji poslovi koji su izvršeni na procesu (kauzi) zagrebačkog dijecezanskog suda kao i na Svetoj Kongregaciji u Rimu savjesno, vjerodostojno i valjano vođeni kao i uspješno dovršeni, što potvrđuju izdani dekreti Kongregacije.

Sada se očekuje nakon objavljuvanja Positie... da Kongregacija (u trećoj fazi) pripremi po konzultorima teologa (u posebnom „kongresu“), a po tome i izjavi kardinala u „kongregaciji“, te rezultat svih rasprava prinose Svetom Ocu, koji u ime Crkve izdaje dekret (konačni sud i odluku) o priznanju svetosti Sluge Božjega. Kad bi se ovaj posao mogao završiti, što mnogi neustrpljeni pitaju, teško je reći, jer na Kongregaciji ima desetke završenih Pozicija koje čekaju isti posao. No kako god tekli, ovi završni radovi (brže ili sporije) čine na Svetoj Kongregaciji za proglašenje svetih da se lik našega Sluge Božjega sve više razvija i raste u velikog sveca Crkve, kako reče postulator, u velikog apostola Božjeg milosrđa.

Postulator otac De Rosa je kod ovoga susreta pokazao vicepostulatoru sve radove Kongregacije (SUMMARIUM, I. i II. vol. POZICIJE – ukupno ... stranica dokumenata), a potom i službeni dopis Kongregacije o pravovrijednosnoj kauzi Božjega čuda po zagovoru Sluge Božjega, o čemu se priprema i peta knjiga Kongregacije, dok nam još ono pitanje beatifikacije (kada?) ostaje u prvom redu pravo pitanje naše vjerničke, istinske molitve, kako je postulator o. De Rosa kazao o. vicepostulatoru, a uz to i što veće upoznavanje kreposnog i evandeoskog života o. Antića.

(A.V.)

Susret, poziv i odaziv mons. Eterovića za „Antićevo 2008.“

Nakon telefonskog kratkog dogovora, u vrijeme posjete o. vicepostulatora generalnoj Postulaturi o. Antića u Rimu, došlo je do ljetnog susreta o. vicepostulatora i nadbiskupa mons. dr. Nikole Eterovića u petak 3. kolovoza, poslije večernje sv. mise u Pučišću, rodnom mjestu nadbiskupa koji je glavni tajnik Biskupske sinode za Crkvu u našem vremenu. Tom smo se prigodom u duhovnom ozračju sjetili „Antićevih dana“ u Pučišću kao i Antićevih pisama koja je u Pučišća slao učiteljicama, a vjernici su ih prepisivali u bilježnice i čitali kao duhovno štivo za rast u vjeri prema Evandelju. Nismo ni propustili da se u duhovnom i bratskom štimungu prisjetimo kako Sveti Kongregacija za proglašenje svetih vidi i gleda slugu Božjega fra Antu kao prekrasni uzor i primjer za duhovnu obnovu kleričkog i redovničkog života u Crkvi te i završetku poslova iste Sv. Kongregacije na posljednjoj (trećoj) fazi fra Antine kauze u Rimu, gdje se priprema i peta knjiga Kongregacije, i to možda posljednja o vjerojatnom čudu po zagovoru Sluge Božjega, da nam što prije dođe u Crkvi do kulta i časti oltara. Potom je o. vicepostu-

lator zamolio i pozvao mons. Eterovića da predvodi sv. euharistiju uz propovijed za „Antićevo 2008.“, 4. ožujka 2008., što je on radosno prihvatio ukoliko ga u Rimu ne bi spriječile obveze za Crkvu ili prema Svetom Ocu. K tome – što je iznimno vrijedno istaći – naš je o. nadbiskup Eterović za svoje osobno što bolje upoznavanje svetosti Antićeve života i rada poželio autentični životopis Sluge Božjega i po mogućnosti objavljeno djelo Kongregacije „Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis Antonii Antić“, što mu je o. vicepostulator u ime Vicepostulature najiskrenije poklonio u Pučićima na blagdan sv. Lovre, 10. kolovoza.

I na kraju dodajmo da mons. Eterović, koji nosi naslov nadbiskupa drevne Siscije (Siska), Sisačke biskupije iz rimskoga doba – a to je bila i za dolaska Hrvata – u Crkvi kao glavni tajnik biskupske sinode, ima veliku čast i izvanredni privilegij, jer je bližnji suradnik papi Benediktu XVI., po službi u kolegijalitetu biskupskoga čina da bdije u ostvarenju sinodalnosti biskupa Katoličke Crkve. Vicepostulatura mu Sluge Božjega već zahvaljuje na njegovoj želji i odazivu da za „Antićevo 2008.“ predvodi presv. euharistiju, koju je sluga Božji uvijek najpobožnije u neopisivoj poniznosti života slavio i cijelim životom služio, kako bi ostvario poziv na svetost u službi Božjoj i Božjem narodu – Crkvi.

(A.V.)

Otac Antić i naši vojnici u Afganistanu

Popularnost o svetosti kao i moćnom zagovoru i pomoći služe Božjega o. Antića sve više u svijetu raste, a time je i sve veća pobožnost prema njemu, i to ne samo kod štovatelja nas Hrvata već i kod drugih naroda. O tome nam jasno govori naš hrvatski vojnički odred koji je početkom kolovoza poslan i pošao u mirnodopske svrhe u Afganistan. Naime, dio vojnog odreda obratio se molbom na Vicepostulaturu da im po mogućnosti Vicepostulatara pokloni kod odlaska za Afganistan 50 malih sličica oca Antića i dvije velike (jednu za vojarnu, a drugu za sakralni prostor koji će podignuti u krugu vojarne), kako bi se u teškoćama i opasnostima mogli moliti i preporučiti svoje živote nebeskom zagovoru o. Antića, kao i za njegovu što skoriju beatifikaciju i kanonizaciju. Oni su isti, kako svjedoče, osjetili Antićevu nebesku pomoć za svoju sigurnost u najtežim mukama za život kod nedavnog našeg Domovinskog i obrambenog rata, pa traže da i dalje Slugu Božjega štuju u svojoj pobožnosti i kod mirnodopske službe u Afganistanu, kad im životi budu ugroženi.

Tako je o. vicepostulator 26. srpnja udovoljio molbi naših vojnika, a preko njih je po zamolbi i želji vojnog kapelana za odred njemačke vojne jedinice u mirnodopske svrhe dostavio Antićeve sličice i na njemačkom jeziku. Nisu li isti i nama tolikim vjernicima i štovateljima o. Antića naš uzor, izazov i primjer, dok su nam životi, društvo, stvarnost i svijet obilježeni nasiljem, neredima, lažima, mržnjom, nepravdom, brakolomstvom i inim jadima zla i razularenosti života i svijeta (čitamo, slušamo i gledamo u svakidašnjim našim medijima), da se poput Sluge Božjega i njegovim primjerom i zagovorom zaštitimo u krutoj i nemiloj borbi koja napada svaki mir, radost, ljubav i dostojanstvo svake ljudske osobe? Nije li i nama dobri i vjerni, otac Antić uzor kako se oslobođiti od zla, ako ga molitvom zazivamo – nasljeđujemo.

(A.V.)

„Izvršio sam zavjet Bogu prema Sluzi Božjemu“ – posjet australskog svećenika – Hrvata

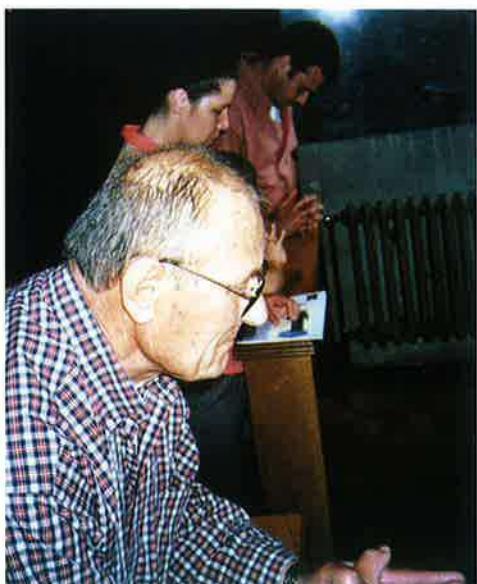
Za svoj nezaboravni događaj, kako svjedoči svećenik, vlč. Velimir Maglica (rođeni Australac a srcem i dušom Hrvat) svakako je njegov prvi dolazak u Hrvatsku i Zagreb (rodni grad njegovih roditelja Milana i Štefice – emigranti pred komunističko-ateističkim terorom) i time izvršeni zavjet prema sluzi Božjemu ocu Antiću, kako je izjavio 4. rujna u Vicepostulaturi: „Ovim posjetom grobu dobrog oca Antića i molitvom zahvale zagovoru Sluge Božjega za moje svećeničko zvanje, ja sam živom vjerom ispunio svoj zavjet Bogu da ću iz Australije hodočastiti na grob oca Antića za sebe, svoje pokojne i žive svoje. Zavjet sam učinio pošto sam dobro upoznao svetost života oca Antića, i to nakon što sam sa sveuč. prof. Andđelkom Tomasovićem s hrvatskog jezika na engleski jezik preveo životopis „Tješitelj čudotvorni“ od vlč. Živka Kustića, i to pod naslovom na engleskom jeziku: „WONDER WORKER AND CONSOLES“, uzbuđeno je i s vjerom svjedočio vlč. Maglica, koji je župnik za Australce u župi sv. Marka u Fawkneru – predgrađu Mel-

bourna, sretan i ponosan da je katolički svećenik i Hrvat, što se od utemeljenja slobodne hrvatske države u Australiji jako cijeni i poštuje. Velečasni Maglica je posjetio osim groba i Vicepostulature i sobicu oca Antića i kapelu Majke Božje Lurdske u kojoj se Sluga Božji neprestano molio dok je brojne isповijedao i vodio Bogu. Poželio je imati autentični životopis dobrog Sluge Božjega „Kristu suobličen“, koji je prihvaćen od svete Kongregacije, a uzeo je i veći broj sličica na hrvatskom i engleskom jeziku koje će podijeliti štovateljima oca Antića dok bude u prigodi govorio i propovijedao o njemu kod svojih vjernika. Na kraju je iskreno i zahvalio na glasilu „Dobri otac Antić“ koji redovito pročita, posebno tekstove iz Antićevih pisama koji su mu velika pouka za duhovni život i svećeničko djelovanje.

Na kraju je iskreno zahvalio o. vicepostulatoru za duhovnu uslugu kod ispunjenja svoga zavjeta uz nadu i vjeru da će sluga Božji o. Antić uskoro od Crkve doći do časti i slave oltara, dodajući: „On je već proslavljen u Kraljevstvu Božjem.“

(A.V.)

ZA 37. OBLJETNICU PRIJENOSA TIJELA SLUGE BOŽJEGA

U prigodi 37. obljetnice prijenosa tijela sluge Božjega oca Antića s Mirogoja u svetište Majke Božje Lurdske u Zagrebu i ove će se godine okupiti Antićevi vjerni štovatelji da po sv. misama i uz propovijedi pokraj groba Sluge Božjega sa zahvalnošću i molitvom proslave (u petak i subotu, 14. i 15. prosinca) ovu SPO-MEN-OBLJETNICU i da su nam posmrtni i sveti ostaci tijela budućeg blaženika toliko već slavljeni – štovani, a mnogima i veliki znak njegova nebeskog zagovora.

Svetu misu u 19 sati predvode samostanski i župni vikar – kateheta fra Marko Ninjac i župnik fra Slaven Milanović Litre.

Prije mise prigoda za sv. Isповijed, a poslije mise molitva pred grobom za beatifikaciju Sluge Božjega.

S vjerom i molitvom dolaze brojni vjernici na grob oca Antića da se preporuče nebeskom zagovoru Sluge Božjega, a neki i zahvalom za čudesno ozdravljenje i udjeljen dar živevjere.

MILODARI U FOND VICEPOSTULATURE I TROŠKOVI BEATIFIKACIJE

Anamarija Laboš, Zagreb – 50,00 kn; obitelj Denona, Zagreb – 500,00 kn; Zlata Krstulja, Baška (o. Krk) – 100,00 kn; Šima Rosa Samardžić, Zagreb – 200,00 kn; obitelj Pajić, Šibenik – 100,00 kn; fra Jozo Jukić, Bilice (Šibenik) – 400,00 kn; obitelj Beuk, Otok (Vinkovci) – 50 €; obitelj Matas, Otok (Vinkovci) – 50 €; fra Ante Vukušić, Meterize (Šibenik) – 400,00 kn; fra Josip Gotovac, Šubićevac (Šibenik) – 2000,00 kn; obitelj Zlatar, Zagreb – 1000,00 kn; Vinka Ivasović, Kaštel Stari – 60,00 kn; fra Mirko Marić, Sinj – 200,00 kn; N. N., Zagreb – 100 €; fra Stipe Matić, Siverić – 500,00 kn; N. N., Zagreb – 100,00 kn; Stanka Vidušin, Novalja – 100,00 kn; Božena Pisuač – 40,00 kn; obitelj Turić, Zagreb – 1000,00 kn; obitelj Branko i M. Štrlijić, Veliko Brdo – 200,00 kn; Ela Glavičić, Makarska – 200,00 kn; N. N., Hvar – 400,00 kn; Radoslava Kajčić, Makarska – 300,00 kn; obitelj Emila i Ane, Makarska – 100,00 kn; obitelj Nadomira Križanovića, Split – 1000,00 kn; obitelj Ante i Zdenke Tadić, Udovičići – 500,00 kn; fra Ivan Vidović, Rosenheim – 300 €; obitelj Jelke Jerkan, Veliko Brdo (Mk) – 600,00 kn; Kata Boljat, Kaštel Lukšić – 100,00 kn; Fedika Jurićev, Vodice – 100,00 kn; Kristina Domjanić, Zagreb – 100,00 kn; Tea Krešić, Zagreb – 30,00 kn; N. N., Zagreb – 20,00 kn; Magdalena (Mode) Hrtića, Dubrovnik – 50 €; fra Josip Matić, Gradac (Drniš) – 2000,00 kn; obitelj Lovre Antića, Jastrebarsko – 450,00 kn; Jelisava Junaković, Danilo – 100,00 kn; Marija Mrša, Šibenik – 100,00 kn; s. Vladimira, Split – 100,00 kn; A. Spajić, Imotski – 100,00 kn; vlč. don Ivan Katić, Murter – 300 €; vlč. don Božo Škember, o. Prvić – 300,00 kn; fra Frano Botica, Makarska – 100,00 kn; fra Petar Vlašić, Međugorje – 500 €; N. N., Zagreb – 20 €; fra Mate Matić, Otok (k. S.) – 1500,00 kn; fra Ilija Mikulić, Kljaci – 600,00 kn; fra Nediljko Jukić, Miljevci – 600,00 kn; Bona Vrdoljak-Colo, Zagreb – 100 € i 200,00 kn; Karmela Antulov, Australija – 100 €; Ivana Antulov-Bilač, Srima (Vodice) – 500,00 kn; Josip Karamatić, Makarska – 100 kn; Katica Osredečki, Zagreb – 200 kn.

Gotovo je nevjerljivo da pretnjani kršćani danas za slavlje Božića i blagdana u predbožićno vrijeme troše silan novac za preskupe božićne darove, dok u svijetu još milijuni žive i svetkuju Božić u velikoj neimaštini, što govori – potpuno nevjerljivo – da takvi darovi karikiraju betlehemske Djetešće položeno u jasle na tvrdoj slamici. Pravoj toj obmani «darovatelja» Božića, Božji bi sluha otac Antić s pravom uputio svoje pismo – upozorenje:

Što darovati Malom Isusu?

Njegov blagoslov neka počiva na Vašoj kući i na svima koji su u njoj kao i na svoj vašoj rodbini pa gdje bila ona! Vama preporučam sljedeće:

1. Sa svetim istočnim Mudracima češće puta, dok traje sveto Božićno vrijeme, u duhu poklonite se Djetiču Isusu i prikažite Mu svoje darove.
2. Darujte Mu svoje čovještvo. Po svom čovještvu Vi ste slika i prilika Božja. Molite Božansko Dijete da duboko u Vama utisne svoju svetu sliku i priliku, da nju sveto čuvate i dostoјno nosite.
3. Darujte Malom Djetiču svoje kršćanstvo. Po svetom krstu postali ste dijete Božje i kao plemenita loza narasli ste na božanskom čokotu Isusu. Molite Isusa da uvijek u Vama raste djetinjstvo Božje do punine mjere Njegove i kao rodna loza da donašate bogati rod krepostna i sveta života.
4. Darujte Djetiču – Kralju – svoj duhovni život, svoje sveto djevičanstvo. Po njemu naslijedujte molitveni, mukotrpni i apostolski život Spasitelja. Molite Ga da On čuva i posvećuje Vaše sveto djevičanstvo i da vodi Vaš duhovni život te Vi u njemu ispunite volju i svaku želju svoga Božanskog Zaručnika kao što je i On vršio i ispunio svaku volju svoga Nebeskog Oca.

Budite sveti, jer je Isus svet. Slijedite Njegov sveti život da Mu budete slični. Ljubite nebesku Majku i naslijedujte njezinu poniznost, jednostavnost i podlaganje svetoj volji Božjoj. Čuvajte mir sa svima, a posebno sa svojima.

(Pismo III,27,4)

Fr. Ante Antić

